

KLI MEK KOL

CENA 70 DINARA

BROJ 172

**DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU**

DAVOLJI KOLT

★ **DOK HOLIDEJ** ★

KLINT MEK KOL

ĐAVOLJI KOLT

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDej
Broj 172 L

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka CIRIĆ

Naslov originala:
Clint McCall
GUNMAN'S CODE

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Agota VIRAG-BOGNAR
Marija BURANJI

Štampa: 22. VIII 1985.
Tržište: 7. IX 1985.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ. Naslov originala: Clint McCall — GUNMAN'S CODE. Copyright: UNIVERSUM PRESS.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja 1973. godine.

Diližansa se dokotrljala niz zasenčenu padinu do podnožja brežuljka, a onda je nastavila prašnjavim putem i malo kasnije ušla u grad. Hamondvil je bio glavni grad retko naseljene države Vošington i sedište federalnog šerifa za tu teritoriju.

Još nekoliko stotina metara i diližansa se zaustavila pred jednom zgradom na čijoj je fasadi krupnim kitnjastim slovima bio ispisan širok natpis: HOTEL. Pre nego što je izašao iz kola, putnik odeven u skladno skrojeno građansko odeo pogledao je kroz prozor i nešto čudno desilo se sa njegovim čeličnoplavim očima. Onome ko ga je tog trenutka pogledao u oči moralo se učiniti kao da je odblesak sunca zaigrao na drhtavoj igli kompasa.

Ali, niko nije video taj odsjaj njegovih očiju, jer u blizini nikoga nije ni bilo. Začudo, grad je izgledao skoro pust, što nije bilo uobičajeno čak ni za gradove kao što je Hamondvil. Putnik je otvorio vrata i izašao na trotoar. Osvrnuvši se levo i desno, pošao je ka ulaznim vratima obojenim belom bojom.

Prilazeći vratima, pogledao je u čisto staklo i video odraz nekoliko osoba na drugoj strani ulice i jednog konjanika koji je zamicao iza ugla. Izgledalo je da na dolazak diližanse niko nije obratio pažnju,

što je za njega bilo povoljno. No, opreznosti nikada nije moglo biti previše i putnik je, zadovoljan svojom obazrivošću otvorio vrata i ušao u hotel.

Istog momenta kada su se hotelska vrata zatvorila za nepoznatim putnikom, zamenik hamondvilskog šerifa se otrgao iz ukočenosti i odbacio opušak cigarete. Izvesno vreme zurio je u hotelska vrata, pri čemu je nekoliko puta naborao obrve kao da se upinje da nešto dokuči. Onda je odjednom izustio kratko „ah“! i pohitao prema šerifskoj stanici. Otvorivši u trku vrata, povikao je.

— Znete li ko je ovde, šerife?

Federalni šerif Tejlor i trojica njegovih zamenika okrenuli su glave zaboravljajući na karte u rukama.

— Ko je ovde? — dočekao ga je Tejlor kratkim pitanjem.

— Dok Holidej. Upravo je doputovao diližansom.

Na Tejlorovom čelu ogrubelom od sunca i vetra urezala se gubika bora. — Gde je?

— U hotelu.

Odgurnuvši stolicu, Tejlor je prišao prozoru i pogledao na ulicu. — Jesi li siguran da je to Dok Holidej?

— Sasvim siguran. Pre nekoliko dana naišao sam na neke stare novine sa njegovom slikom. Isti je kao na slici, samo što izgleda sta-

riji: visok je rastom, izgleda mišićav mada nije preterano širok i nekako ležerno hoda.

— Ta ležernost je opasna varka — rekao je federalni šerif Tejlora dok mu je pogled počivao na belo obojenim hotelskim vratima. — Taj čovek poteže revolver brže od bilo koga na teritoriji šest država, to nemoj zaboraviti. Izgleda da je u njemu koncentrisano znanje i umešnost svih revolveraša na Zapadu. Da je hteo da urezuje rečke na dršku revolvera, ne bi više bilo mesta za sve koje je poslao na onaj svet.

Šerifov zamenik, koji je doneo novost, smušeno je zatreptao. — Priča se da je tako, ali možda su to samo preterivanja. Uostalom, mi mu nećemo dati šansu da tu svoju veštinu prikaže.

Ali, federalni šerif Tejlora nije ga slušao. Gledao je netremice prema hotelu i na usnama mu je lebdeo zagonetan osmeh. U njegovoj glavi radio se krajnje neobičan i nesvakidašnji plan, i zagonetan osmeh na njegovim usnama primio je senku nečeg đavolovog.

— Nismo li pre desetak dana primili izveštaj da je Dok Holidej ubio u obračunu nekog Rajkera, sina moćnog rančera Rajkera. Nije li to bilo u Torču, stotinu milja daleko odavde?

— Da, ali obračun je bio fer... mada je Rajker tvrdio suprotno i tražio da Holidej bude obešen. Kada je shvatio da Holidej neće biti uhapšen, poslao je grupu revolveraša da ga ubiju, no Holidej im je umakao.

— Da, baš tako, baš tako —

klimao je glavom Tejlora, a pakleni osmeh mu je i dalje lebdeo na usnama.

Trojica njegovih pomoćnika su ga upitno gledali i jedan po imenu Stiv Berke nije mogao da ne zapita. — Vi izgleda imate nešto na umu, šerife?

— Prozreo si me, Stive. Palo mi je na um da nam Dok Holidej može biti od koristi.

— Ne razumem — rekao je Stiv i pogledom proverio da li ostali nešto shvataju, ali i oni su glupo bienuli u Tejlora.

Federalni šerif se uozbiljio i pogledom obuhvatio svoje pomoćnike i Ramondvilskog šerifa.

— Znaite već da u oblasti Kentaur imamo neprilika. Da bismo tamo sproveli solidnu istragu, treba nam najmanje deset ljudi — šerif je začas zastao — kojih nemamo. Pokušali smo da uništimo tamošnju bandu, ali nismo uspeli. Mak Kord je bio naš najsposobniji čovek, ali i on je mrtav i zasad niko ne može da nam ukaže ko su banditi. Tamošnji ljudi prave se nemi i gluvi, verovatno iz straha. Tamo neko vlada surovim zakonom grube sile. Pošto nismo uspe li na uobičajeni način, palo mi je na um da pokušamo drugačije. Poslaćemo tamo Holideja kao tajnog agenta. On je inteligentan, hrabar i vešt na oružju. Imate li nekih primedaba?

— Samo jednu — rekao je Berke. — Kako ćemo ubediti Holideja da se prihvati tog zadatka?

— To prepustite meni — rekao je Tejlora i opet se zagonetno osmehnuo. — Mislím da znam kako ću to izvesti!

Dok Holidej se pogledao u ogledalu i zagledao kosu na zaiscama. Prve sede vlasi svetlucale su u bujnim talasastim pramenovima tamne kose. Danak d.namičnom i opasnom životu koji je već godina vodio, pomislio je, mada je posle dvočasovnog odmora uopšte uzev bio zadovoljan svojim izgledom. Izvadio je časovnik iz džepa prsnika. Jedan čas, pravo vreme za ručak. Vratio je časovnik u džep, proverio da li mu je revolver pun i da li se lako vadi iz futrole i uzevši sa čiviluka „stetson“ golubije boje, prišao vratima.

Zviždući tiho neku južnjačku melodiju, Holidej je stavio šešir na glavu i nečujno izašao u hodnik. Ni žive duše. Sišao je niz stepenice u pusto predvorje, a odatle u restoran u kojem sem barmena, takođe nije bilo nikoga. Mada u to doba dana na ulicama i u lokalima obično nije bilo mnogo sveta, ovakva tišina ipak se Doku činila neuobičajenom. Prišao je šanku i od barmena zatražio piće. Nasuprot opštem miru i tišini, barmen mu se učinio nezveran.

— Je li ovde uvek ovakva tišina? — zapitao je kada je barmen stavio čašu pred njega.

— Ne, ser, obično imamo više gostiju, ali danas u dva je pogreb, pa su svi otišli na groblje.

— Ah, tako — rekao je Dok ravnodušno i otpio dobru količinu piva iz čaše. — Umro je neko značajan?

— Grad sahranjuje šerifa Mak Korda koji je nedavno ubijen u oblasti Kentaur. Sjajan čovek je to bio, gospodine, i vrlo sposoban ču-

var zakona, ali eto... — slegnuo je ramenila. — Metak ne b.ra.

Holidej je potvrdno klimnuo glavom. Koliko puta je on sam došao do tog zaključka. No, sada nije hteo da razmislija o tome i da kvari prijatan osećaj blagog dejstva alkohola koji ga je polako opuzimao. Otpio je još nekoliko gutljaja i zažmurio predajući se osećaju prijatnosti i odmora.

Tog trenutka kao da je nešto prekinulo nit uljuljivanja u slatki odmor i mirovanje. Nešto što nije znao odmah da odredi, jer to nije bio ni glas, ni zvuk, ni pokret, ali što je njemu izazvalo onaj refleksni grč u želucu, grč pred dolazećom opasnošću. Već je hteo da se okrene kada je na kičmi osetio tvrd dodir okrugle revolverске cevi.

— Samo mirno — začuo se nečiji kamenohladan i tvrd glas. — Stavite ruke na pouljak, Holideje.

Posle toga događaji su se brzo razvijali. Iz sporedne odaje iskočila su dva šerifova pomoćnika sa revolverima u rukama i brzo prišla do Holideja. Jedan od njih mu je vešto izvukao revolver iz futrole, a zatim mu je šerif ozbiljnog izraza lica naredio da pođe napred.

— Odvedite ga u zatvor — naredio je svojim pomoćnicima. — Kad se ohladi, proćaskaćemo malo.

Holidej se upola okrenuo i pogledao Tejlora u oči. — Da proćaskamo? A o čemu to, šerife?

Tejlor je zadovoljno blesnuo očima. — O mnogo čemu. Na primer, interesuje me događaj u Torču. Kako sam obavešten, tamo je neko ubijen.

— Da, ali u fer obračunu.

— To ćemo već videti, mister,

to ćemo videti — rekao je Tejlor cinično i pokretom glave dao znak svojim pomoćnicima da odvedu Holideja.

Dok Holidej je proveo u ćeliji više od jedan čas pre nego što je federalni šerif Tejlor ušao u kancelariju. Tejlor je uzeo sa zida svezanij ključeva, otključao rešetkasta vrata i ušao u ćeliju.

— Zar se ne bojite da ću vas napasti? — rekao je Dok Holidej sedeći na ivici ležaja.

Tejlor je dokazao da se ne plaši time što je seo pored svog uhapšenika i ponudio mu svoju duvan-kesu. — Zaboravite na naš malopredašnji malo grublji postupak. Imam nešto da vam predložim i zato slušajte.

Odbivši pokretom ruke ponudeni duvan, Dok je iz džepa izvadio tabakeru sa cigarama i zapalio jednu. — Šta želite od mene? — zapitao je gledajući Tejlora u oči. — Da priznam da sam kriv za slučaj u Torču? Rajker je prvi potegao, ali ja sam bio brži. Ima puno svedoka koji su to videli.

Šerif je nestrpljivo dunuo kroz nos. — Znam da će se naći dovoljno svedoka, nije stvar u tome. Bitno je da ste se smrtno zamerili Rajkeru i da on žudi da vam smakne glavu.

— Šta ste vi? Rajkerov čovek?

— Ne, daleko od toga, ali ako se ne sporazumemo, moji postupci bi mu mogli ići naruku.

Holidej se kiselo osmehnuo. — Uцена, dakle. To nije baš po zakonu, šerife — odbio je jedan gust dim i naslonio se leđima na zid.

— Predite na stvar, šerife, kakav je to sporazum koji spominjete?

Zagledan u vrh cigarete, sa kojeg se dizao končić plavičastog dima, šerif mu je izložio svoju nameru, baš kao i nešto pre toga trojici svojih pomoćnika. Na kraju, šerif je zapazio prikriven osmeh zadovoljstva na Holidejevom licu i senka zebnje ohladila mu je srce.

— Priznajem da vam je ideja vredna hvale, šerife, samo što nedostaje jedna važna karika: moja saglasnost.

— Vi ćete prihvatiti predlog, Holideje, jer vas imam u šaci.

— Smešno. Znae dobro da sam nevin i moraćete da me pustite.

— Da, ali mogao bih vas zadržati u zatvoru dok ne dobijem izveštaj iz Torča. A pre tog odgovora ovde će biti Rajkerovi ljudi. Kad vas budem pustio iz zatvora, sukobićete se sa njima, a znate i sami kako bi se to završilo. Prema tome, jedini razuman izbor je da prihvatite moj predlog... a vi ste razuman čovek, mister Holideje.

Holidej je odbio dim i pogledao ga. Kristalnoplavičasto svetiucanje njegovih zenica otkrilo je da intenzivno razmišlja o šerifovim rečima, ali njegov sagovornik ni po čemu nije mogao zaključiti da li je to varničenje posledica gneva ili nečeg drugog. I zaista, tog momenta su se u Holideju borila dva potpuno suprotna osećanja: gnev zbog nemoći da iskoči iz klopke u koju ga je šerif bacio, jer hteo-ne hteo Dok je morao da prizna da je razmišljanje čuvara zakona logično i što je još važnije realno, a sa druge strane zadovoljstvo zbog avanture koja mu se silom prilika

ukazivala na horizontu. Ta avantura mamila ga je slašću zabranjenog voća i to drugo osećanje prevladalo je. Posle dužeg ćutanja Dok je zapitao.

— Recimo da ste me ubedili i da pristanem na vaš predlog. Šta vam jemči da neću poći svojim putem kada se nađem na slobodi?

— Uveren sam da tako nešto Dok Holidej sebi nikada ne bi dopustio — rekao je šerif bez oklevanja. — Sem toga, zagonetka događaja u oblasti Kentaur može biti veliki doživljaj, prava avantura za čoveka vašeg kalibra. To je izazov kome se čovek vašeg kova teško može odupreti. Dakle, šta kažete, mister Holideje?

Holidej je kratko vreme zamišljeno ćtao. Šerif je vraški dobro proučio i sračunao elemente za i protiv. Osmehnuo se i ne baš oduševljeno rekao. — Priznajem da ste izvrstan poznavalac ljudi, šerife Tejllore. Kada treba da pođem?

— Ako hoćete, možete i odmah — rekao je Tejlor i izašavši iz ćelije, otišao do svog pisaćeg stola sa kojeg je uzeo Holidejev revolver. — Evo vašeg „kolta“, a konj će vas čekati u štali kad god zaželite. Ali, mislim da je bolje da noćas ostanete u gradu i odmorite se. Ne treba da vam kažem da svi troškovi idu na račun državne kase... uz nagradu koja je raspisana za hvatanje bande, a koja nije za potcenjivanje.

— Priznajem da ste vrlo velikodušni, šerife, dajete mi šansu da se nauživam... kao osuđenik na smrt pred izvršenje kazne. Dorbo, nadajmo se da ću doživeti da vas častim novcem od te nagrade.

Tridesetak milja južno od Hamondvila počinjao je pust i divalji predeo poznat kao oblast Kentaur, u to vreme uglavnom nenaseljen i daleko od svake civilizacije. Na istoku, nalik na mračnu životinju spremnu na skok, videli su se testerasti vrhovi planine Pindo. Približavajući se reci Mojlen, Dok Holidej je ugledao tu i tamo razbacane rančeve, bujne zelene pašnjake i najzad grad izgrađen na samoj obali reke.

Kasno popodnevno sunce obasjavalo je natpis iznad jednog saluna, na kojem je pisalo krupnim slovima: ZVEZDA. Sjahavši sa konja, Holidej je obmotao vođice oko privežišta i namestivši revere kaputa, ušao u salon.

Prilaz šanku bio je tako reći zakrčen gostima iznad čijih glava su plivali gusti oblaci duvanskog dima. Probivši se, Dok Holidej je naručio pivo i uzevši čašu, odneo je do jednog stola za kojim je naginut nad praznom čašom sedeo već jedan čovek.

— Imate li nešto protiv ako sednem — zapitao je Dok.

Svetloplave oči pogledale su ga ravnodušno. — Gospodiče, sasvim mi je svejedno — rekao je taj čovek bez okolišenja i odmahnuo rukom. — Ovo je slobodna zemlja.

Dok Holidej je seo i rekao. — Za neke slobodna, a za neke manje slobodna.

— Šta time tačno mislite, prijatelju?

Okrećući čašu sa pivom u ruci, Dok Holidej je rekao. — Ja sam u ovom kraju došljak, ali oblast Kentaur ne uživa baš povoljan glas, a ja o tome nisam ni sanjao.

Čovek za stolom žalosno je po-

gledao svoju praznu čašu i zalupao njom po stolu da bi privukao pažnju konobara. Ali, taj njegov poziv ostao je neprimećen u opštoj buci. Konačno je on odustao od lupanja i približio svoju čašu Holidejevoj još uvek punoj piva. — Naspite mi malo vašeg pića, hoćete li, ortače? Usta su mi se osušila.

Odlivši nešto piva u praznu čašu, Dok Holidej se osmehnuo. — Nadam se da ne mislite da nešto njuškam, mister. Meni lično sasvim je svejedno šta se ovde događa. Jednostavno sam usamljen i želim da porazgovaram, to je sve.

— I ja takođe — rekao je žedni gost odmeravajući pogledom količinu piva u čaši. — Ali, u ovim krajevima najbolje je ne biti radoznao — dobacio je kratak sumnjičav pogled Holideju. — Može biti da govorim sa pogrešnim čovekom. Niko sigurno ne zna ko su te pustahije...

Dok Holidej je otpio malo piva. — Na koje to pustahije mislite, prijatelju?

— Vidi se da ste došljak — rekao je čovek i opustio se dobacivši istovremeno pogled ka osobama okupljenim oko šanka, a onda se nagnuo bliže. — Reći ću vam među nama... postoji banda hulja koja je zavládala u ovom delu rečne obale i ti nitkovi ne prezaju ni od čega. Razlog što vam o tome govorim je što još večeras odlazim za Kaliforniju. A ako ste samo upola pametni kao što izgledate, vi ćete učiniti isto.

Dok Holidej je dao nešto čvrstine svom glasu. — Ja ne bežim od govorkanja, prijatelju.

— Govorkanja? — sagovornik se

netremice zagledao u Holideja. — Ja vam ne govorim o nečemu što sam čuo, već iz sopstvenog iskustva. Došao sam ovamo da sredim poslove mog pokojnog brata. Sid je bio rančer u blizini Graden Sitiija i redovno smo se dopisivali. Ali kad sam došao ovamo, saznao sam da o Sidu niko nikada ništa nije čuo. Nije bilo nikakvog ranča, nikakvog biznisa, pa čak ne postoji ni njegov grob.

— A šta je na to imao da kaže šerif Graden Sitiija? — zapitao je Dok Holidej bajagi nezainteresovano.

Nepoznati je opsovao. — Šerif Trejsi je pokvaren kao i ovaj grad. Zatražio je od mene pisma koja sam primio. Kada sam mu ih dao, on je kao slučajno ispustio pisma u vatru.

— To je ozbiljna optužba — rekao je Dok Holidej.

— To je sušta istina.

— Zašto onda to niste prijavili u oblasnom sedištu? — osetivši nešto kao strah kod svog sagovornika dodao je. — Mister, nemam nikakve veze sa vašom nevoljom; tek što sam došao u grad.

— Onda ću vam reći — rekao je sagovornik ogorčeno. — Ja volim da živim, to je najprostiji odgovor. Trejsi me je opomenuo da zaboravim na pritužbe i slično. A Trejsi prima naređenja od bandita.

— Otkud to znate?

— Jeste li ikada čuli za revolveraša koji se zove Taker O'Dej? Poznavao je dve vrste revolveraša: jedni su bili oni koji su morali da se bore jer su obično bili izazvani, a drugi oni koji su uživali u ubijanju. O'Dej je pripadao ovoj drugoj vrsti. Dok Holidej je nastavio.

— Da, čuo sam za to ime. Smatrate li da je O'Dej član te misteriozne bande?

— Ne znam tačno šta je, ali je umešan u to do grla — rekao je čovečuljak. — Mada sam skoro siguran da on nije glavni vođa. Za tako nešto potrebno je mnogo više pameti od onoga što on ima u glavi.

— Onda je to šerif Trejsi?

— Ne. I Trejsi prima naređenja.

— Imate li nekog određenog na umu?

— Nemam. Vrhovni glavlar se veoma vešto drži u senci. To bi mogao biti bilo ko.

— I vi smatrate da je ovdašnji šerif u rukama tog glavnog gazde, zar ne?

— Znam samo ono što znam. Znam da je moj brat Sid nestao i da mu je ranč otet. Znam da je Trejsi potkupljeni šerif i znam da je u oblasti Kentaur opasno biti pošten. Jedina nada je šerifov zamenik Bols. Bols je zasada pošten, ali pitam se koliko dugo će takav ostati s obzirom da mu je Trejsi pretpostavljeni.

— Radi li on sa Trejsijem?

— U većini slučajeva radi skoro protiv njega. Ipak, kao većina drugih i on je bespomoćan. Šta može sam da učini? Mogu da kažem da je želeo da mi pomogne i da u Gradenu ima dosta ljudi kao što je on. Ali većina je takvih kao što je Trejsi.

Dok Holidej je pružio svoju čašu do drhtavih ruku njegovog sagovornika. — Okvasi usta, prijatelju — rekao je.

Nepoznati je zgrabio čašu. — Hvala — i pivo je nestalo u njegovom grlu.

— Ti banditi — rekao je Dok — kako oni dejstvuju?

Čaša je lagano spuštена na sto i plave oči nepoznatog opet su sumnjičavo pogledale kroz koprenu dima. — Ko ste vi zapravo, mister?

— Ja pišem knjige, istorijske knjige — izdeklamovao je Dok Holidej.

U plavim očima odjednom se spustila brana nepoverenja i smežurano lice čovečuljka odjednom je pobledelo. — Već sam suviše rekao, mister.

Dobacivši Holideju još jedan sumnjičav pogled, čovečuljak je ustao i žurno izašao iz saluna. Dosta vremena posle njegovog odlaska Dok Holidej je zurio u leptir vrata iza kojih je njegov sagovornik nestao i razmišljao o Takeru O'Deju. Godinama je već slušao o Teksašaninu revolverašu, ali se do tada njihovi putevi nikada nisu ukrstili. Po onome što je znao, malo revolveraša bili su brži ili opasniji od Takeru O'Deja.

— Videćemo šta ćemo sa njim — prošaputao je Dok Holidej sebi u bradu i pogledom obuhvatio goste koji su i dalje stajali pored šanka. Da li je neko od njih pripadao bandi za kojom je tragao? Ni je bilo nikakvog dokaza pa čak ni sumnje koja bi na tako nešto ukazivala. Pa čak kad bi to i bilo tačno, ljudi koji su stajali ispred njega verovatno su bili samo sitne ribice, repovi banditskog udruženja, a Federalni šerif Tejlor želeo je da ščepa celu bandu a posebno je priželjkivao tog zagonetnog vrhunskog bosa koji je bio mozak svih poduhvata.

Bacivši novčić na sto, Dok Holidej je ustao i izašao na trotoar.

Spuštao se sumrak i svetlost svetiljki zabelela je prozore kuća. U ulici ne dužoj od četvrt milje Dok Holidej je nabrojao tuce saluna. Ostavljali su utisak kao da su svi brižljivo vođeni nečijom mudrom rukom.

Roj leptira lepršao je oko svetiljke na ulazu ispred stanice dilažanse i ulazeći unutra, Dok je čuo kako se sudaraju sa ugrijanim staklom. U unutrašnjosti stanice zatekao je jednog ugladenog čoveka, odevenog u odelo od najboljeg štofa, koji je kupovao karte za sledeću dilažansu do Graden Siti. Dok Holidej je napregao sluh i punu pažnju obratio na tog čoveka. Budući da je u životu upoznao sve vrste ljudi, ovoga je svrstao u grupu onih koji umeju da naređuju, jer je izgledao autoritativno iako je govorio tihim glasom. — Za moju nećaku i mene i jedan mali kofer — rekao je vadeći novčanice iz nabijenog novčanika.

— Da, mister Korbi — rekao je činovnik. — Nadam se da vam rani polazak neće biti nezgodan.

— Ne možemo sve udesiti prema svojim željama — odgovorio je Korbi i plativši karte, izašao napolje krupnim dostojanstvenim koracima. U prolazu je posvetio Doku Holideju kratak ali ispitivački pogled.

— Prijatan čovek — rekao je Dok Holidej službeniku za stolom.

— I bogat — rekao je činovnik gladeći rukom novčanice. — To je Bričel Korbi. On je gradonačelnik grada Graden Siti.

Dok Holidej se naslonio rukom na pult. — Šta kažete? Pa bogami, tako i izgleda.

— Oh, on je pravi rođeni gospodin — rekao je službenik. Rekao je zatim dosta kategorički, jer je izgleda zaključio da Holidej ne pripada istoj grupi ljudi. — U toj dilažansi više nema mesta, stranče. Ali, mogu vam izdati kartu za popodnevna kola.

— Nećete vi meni dati kartu ni za šta, prijatelju — odbrusio mu je Dok Holidej gledajući službenika u oči. — Hoću samo da mi kažete kuda se ide za Graden Siti.

Pred pogledom Holidejevih čeličnoplavih očiju činovnikov uobražen stav istopio se kao sneg na južnom vetru. Napravio je kiselo lice kao čovek koji je očekivao da će zagristi jabuku, a umesto toga zagrizao kaktus. Progutavši vazduh, objasnio je Holideju kako da ide. Četrdeset milja na istok pored reke.

Dok Holidej je uzeo skromnu sobu u hotelu, zaključao vrata i podupro ih stolicom, a onda se upola obučen uvukao u krevet. Posle dugog napornog dana brzo je utonuo u dubok san.

II

Kada je Dok Holidej izjahao iz Red Benka, sunce je već bilo izašlo iznad horizonta. Jahao je lagano osmatrajući predeo. Zanimajući uobičajeni put za kola i konje na nekoliko mesta, pošao je prečicom da bi bolje osmotrio pašnjake i rančeve na severu. Što je bliže prilazio svom odredištu, sve manje stoke je zapažao na poljima.

Na jednom mestu pretekao je dilažansu. Pošto se bližila noć, sjahao je kod usputne stanice čitavih

deset minuta pre nego što je diližansa stigla.

— Čujte, mister — začuo se jedan muški glas sa verande — ovo mesto služi samo putnicima diližanse.

— Platiću uslugu — rekao je Dok Holidej i poveo svog konjaka pojlju.

Čuvar stanice je nešto progundao i ušao unutra. Odmah zatim prozori su blesnuli svetlošću, a zatim je pred stanicu stigla diližansa.

Pošto je napojio konja, Holidej ga je rasedlao i pustio u mali ogradeni prostor. Za to vreme putnici su izašli iz diližanse i dvoje njih privuklo je Dokovu pažnju. To je bio Birčel Korbi i mlada žena odevena u odeću sa bulevara u gradovima na Istoku. Njena krhka lepota za trenutak je zagolicala Holideja, ali odmah zatim u stvarnost ga je vratio hladan ton Korbijevo glasa.

— Moja nećaka Teni — rekao je Korbi čuvaru stanice ulazeći unutra. — Ovo je njeno prvo putovanje na Zapad i sve joj je sasvim novo — Korbi se nasmejao, ali je njegovom smehu kao i glasu nedostajala toplina.

Dok Holidej je ostao napolju pušeći cigaru sve dok nije objavljeno da je večera gotova. Za vreme večere sedeo je nasuprot Korbiju i Teni. Pri svetlosti svetiljke učinila mu se još lepšom. Njena mrka koža imala je mekan baršunasti preliv, a pogled njenih tamnih očiju dodirnuo ga je lako kao nežno milovanje. Uprkos svom iskustvu i samopouzdanju, osećao je da u njenom prisustvu mora biti oprezan.

Ne želeći da izgleda nametljiv,

Holidej je za vreme večere sedeo oborene glave. Posle večere putnici su se okupili u velikoj dnevnoj sobi sa kaminom, gde je nekoliko zapaljenih cepanica davalo odaji prijatnu toplinu. Dok Holidej je zauzeo mesto za stolom u uglu, uzeo neke novine sa istočne obale i počeo ih listati. Povremeno, tako reći mimo svoje volje, bacao je poglede preko novina na lepu devojkicu. Ona nije bila tako mlada kao što je u prvom momentu mislio, imala je možda oko dvadeset pet godina. Pogledao je još jednom njenu levu ruku i iznenadio se što na prstu ne vidi venčanu burmu.

Pretpostavio je da njeno devojštvo nije bilo rezultat nedostatka odgovarajućih predloga za udaju. Okrenuo je još jednu stranu novina i posle kratkog vremena ponovo digao pogled. Ovaj put, međutim, pogledao je u drugom pravcu. Sa lučno zasvođenih vrata u odaju su virila dva nepoznata čoveka i kada su zapazili Holidejev pogled, oni su se brzo povukli u mrak. Očigledno da nisu pripadali putnicima diližanse. Spustivši novine na stranu, Dok Holidej je ustao i prišao vratima. Pred njim je bio mali foaje u kojem nije bilo nikoga. Levo od predvorja, iza jedne navučene zavese, gorela je svetiljka.

Razgrnuvši zavesu, Holidej je pogledao u malu odaju sa šankom. Čuvar stanice nalivao je piće nepoznatim ljudima. Kada je Holidej stupio u krug svetlosti, jedan od njih šapnuo je nešto drugome. Obojica su bili neobrijani. Na prvi pogled Dok je zaključio da nisu gospoda niti pak revolveraši u pravom smislu reći. Ni jedan re-

volveraš vredan pomena nije nosio revolver toliko visoko na bedru.

— Popijte nešto sa nama — pozvao je Holideja jedan od njih.

— Ne, hvala — rekao je Dok. — Radije pijem sam.

Ta uvreda je kod onog što što je poziv uputio izazvala samo neodređen osmeh. No, drugi se mrko zagledao u Holideja kada se ovaj spustio na visoku barsku stolicu i bacio srebrni dolar na šank.

— Pivo — rekao je Dok.

— Pivo nije nikakvo piće — rekao je prvi neobrijani. No, onaj drugi, niži, potapšao je svog drugara po ramenu.

— Ne uznemiravaj gospodina, Tobl. Svako od nas ima pravo na svoj ukus.

Tobl je sasuo viski u grlo i ustao. — U pravu si, Seme — osmehnuo se izveštačeno Holideju. — Neki ljudi vole blage stvari. Što se mene tiče, ja pijem žestoka pića i žestoko se tučem. Žestok sam i u ljubavi.

— Naravno — rekao je Sem i namignuo barmenu. — Hajdemo, hvalisavko.

Kada su se udaljili, Holidej je zapitao barmena ko su oni.

— Ko su ili šta su, mister? — odgovorio je čuvar stanice. — Znam ih samo kao Tobija i Sema. A šta su... pa, ni to ne bih znao, ali ne bih im mnogo verovao.

Dok Holidej je klimnuo glavom. — To isto i ja mislim. Jesu li maločas dojahali?

— Da — čuvar stanice je digao skraćenu dvocevku iznad tezge i osmehnuo se. — To je razlog što ovo držim pri ruci.

Osmeh je nestao sa Holidejevog lica. — Banditi?

— Pa, nisu baš poklonici zakona. Ali, neće pokušati ništa dok je Birčel Korbi u blizini.

— Zbog čega to mislite?

— Iz iskustva. Jedini ranč u ovom kraju koji do sada nije bio napadnut, to je Korbijev ranč.

— Shvatam. Čujte, mislio sam da je Korbi gradonačelnik. Znači li to da sam pogrešno obavešten?

— Ne, jer on je sem toga i rančer. Razmišljam o njemu kao go-spodaru Graden Sitija. Nema tamo nijedne čorbe u kojoj on nije mi-rodija. Čak igra ulogu sudijske i porote.

Dok Holidej je zamišljeno otpio gulljaj piva. — To mi zvuči malo ogorčeno.

— I jeste — priznao je čuvar stanice. — Presude koje Korbi izriče služe za podsmeh. Nekom ubici on može odrediti blagu kaznu zbog navodno dobrog ponašanja, a u drugom slučaju za neku sitnu stvarčicu čovek može platiti veliku globu. U tom njegovom gradu važno je ko ste i šta ste.

Dok Holidej je ispio pivo do kraja i uzeo kusur. Vrativši se u dnevnu sobu, zapazio je da je Korbi odsutan. Njegova nećaka je sedela sama pored kamina i Dok joj je prišao.

— Oprostite što smetam — rekao je. — Čuvar stanice smatra da može doći do gužve. Jeste li slučajno zapazili dvojicu neprijatne spoljašnosti?

— Da, jesam — bila je bleđa u licu. — Zapazila sam ih pre nekoliko minuta kad su zavirili unutra. A o kakvoj to gužvi govorite?

— Mislim na eventualnu pljačku. Gde su vaš stric i ostali gosti?

Ona je u tom momentu prigušeno

kriknula i pogledavši negde iza njega, širom razrogačila crne oči. Jedva čujni koraci prethodili su grubo izrečenoj naredbi.

— Ruke uvis!

Dok Holidej je digao ruke, a Teni Korbi je pobledela i skljkala se u stolicu.

— Okrenite se! — zapovedio je neki poznat glas.

Omanji dežmekasti čovek po imenu Sem stajao je na vratima sa zapetim revolverom u ruci. Zakoračio je par koraka napred i sijajući očima, pritisnuo revolversku cev Holideju u leđa. Slobodnom rukom mašio se njegovog džepa i izvukao novčanik, a onda iz drugog džepa uzeo zlatnu tabakeru i časovnik iz džepa prsnika. Zatim je pružio ruku i iz futrole izvukao Holidejev „kolt“, a potom je pipajući proverio da li možda Holidej nema još neko skriveno oružje. Kada je to završio, odmakao se nazad.

Njegov bledooki pajtaš stajao je naslonjen na dovratak držeći naperen revolver na čuvara stanice koji je zanemio od straha.

— Požuri, Seme — opomenuo je Tobu svog pajtaša pogledavši preko ramena prema verandi, odakle su se začuli koraci. — Vreme odmiče.

Sem je prešao preko odaje i pretresao čuvara postaje.

— Biću kod konja — rekao je Tobu i iščezao.

Sem je završio pretresanje, stavio u svoj džep ono što je našao i pokretom ruke naredio čuvaru da sedne. Dok Holidej je stajao dignutih ruku, ali kada se Sem okrenuo i zakrvavljenim očima po-

gledao Teni Korbi, čelona žila iskočila mu je od gneva.

— Možda i ti imaš nešto od vrednosti — rekao je Sem. Kada je razbojnik prislonio Teni revolver u slabinu, Dok Holidej se setio malog pištoljića skrivenog na listu desne noge. Sem nije napipao skriveni „Deringer“, baš kao ni šerif u Hamondvilu. To je bilo Holidejevo oružje za slučaj nužde, a sada je bio u nuždi.

— Imaš li novca ili nakita — zapitao je Sem devojkicu.

Teni je instinktivno prinela ruke grudima. Sem je očigledno uhvatio taj njen pokret tako da se dragocenosti nalaze tu. — Da, to ovamo! — naredio je pruživši ruku.

— Ne dodiruj me! — kriknula je devoka sevnuvši očima.

Uzmakla je izbegavajući njegove debele prijave prste i razliučeni bandit zgrabio je za okovratnik haljine i snažno povukao. Haljina se pocepala i odjednom su na žučkasto svetlosti svetiljke blesnula glatka nežna ramena i zaobijeni početak devojačkih grudi.

Sem je bio delimično okrenut od Holideja, ali je njegov revolver opasno nišanio na devojkicu. Samo to zadržalo je Doka da se ne maši svog skrivenog pištolja. A onda, nečiji glasan povik naterao ga je da se okrene.

Bled od gneva u odaju se stušio Birčel Korbi. Nije bio naoružan, ali nije ni obraćao pažnju na opasnost.

Holidejev pogled uhvatio je iznenadnu promenu na Semovom licu. Lupež je široko razrogačio oči. Holidej je očekivao da će opaliti na Korbiju, ali umesto toga, ruka

koja je držala Teninu pocepanu haljinu odjednom je klonula. Ruka sa revolverom lagano se spustila i cev „kolta“ našla se okrenuta ka podu.

Dok Holidej se hitro sagnuo, izvukao pištolj ispod nogavice i opalio. Semov revolver je bezopasno grunuo. Bandit je pao lica oblivenog krvlju, jer ga je metak okrznuo po čelu.

Teni se zateturala i možda bi pala da je Dok Holidej nije pridržao. Uzeo je na ruke i odneo je do divana. Zatim je istrčao iz sobe kroz predvorje i salun do dvorišta iza stanice. Od tog trenutka dalje morao je biti oprezan. U tami dvorišta čekao je osedlan konj, verovatno Semov, a od Tobija nije bilo ni traga. Vrativši se nazad u dnevnu sobu, zatekao je sve one koji su tamo ranije bili.

Čuvar stanice držao je u ruci skraćenu dvoceyku, a vozar dilijanse klečao je pored onesvešćenog bandita i uzimao nazad opljačkan novac i dragocenosti. Na svim licima ogledala se napetost sem na licu Bircela Korbija... njegovo lice bilo je crveno od ljutnje i razdraženosti. Pod datim okolnostima Holideju se učinilo da je to u najmanju ruku čudno.

Holidej je kleknuo pored vozara i pogledao Sema. Tane iz malog pištolja otkinulo je sa njegovog širokog čela komadić kože. Rana, dakle, nije bila smrtonosna i Sem je već pokazivao znake vraćanja svesti.

— Nosite ga odavde! — prasnua je Korbi i pokazao prstom na vrata.

Dok Holidej je uzeo svoj „kolt“

iz banditovog pojasa i iz vozareve ruke svoj novčanik, časovnik i tabakeru. Za to vreme Teni je sedela na divanu širom otvorenih očiju. Korbi se spustio na divan pored nje i potapšao je po ruci. Sa njegovog lica nestalo je gneva i on je počeo zbijati šale povodom pokušaja pljačke.

— Kako ti se sviđa divlji zapad? — zapitao je.

Dok Holidej je čuo da je devojka rekla nešto nerazgovetno. — Mogu li biti od neke pomoći? — ponudio se.

— Hvala — rekao je Korbi. — Možete ostati pored Teni dok ja vidim šta ćemo s onim banditom — ustao je i izašao napolje.

Teni Korbi je ostala da sedi pridržavajući jednom rukom svoju poderanu haljinu; drugu je pružila Holideju i on ju je uzdržano prihvatio.

— Ne verujem da bi vas bandit povredio — rekao je Dok Holidej.

— Videla sam želju za ubijanjem u njegovim očima. Mislio je da ispod haljine imam nakit. Ne bih mogla podneti da me je dotakao — usredsredila je pogled na mesto gde je bandit ležao. — Jeste li ga ubili?

— Ne. Nije čak ni teško ranjen.

Tada se Korbi vratio i pošto je učtivo ali kruto pozeleo Holideju laku noć, poveo je svoju nećaku iz sobe.

Pre nego što se povukao na počinak, Dok Holidej je izašao da vidi šta je sa Semom. Na njegovo iznenađenje i Sem i njegov konj bili su nestali. Čuvar stanice nije imao pojma šta se desilo i tvrdio je da je ostavio Sema na podu saluna.

— Da li se bio osvestio? — zapitao je Dok Holidej.

— Jeste. Tražio je viski.

— Je li rekao još nešto?

— Meni ne. Čuo sam ga da govori Korbiju.

— O čemu?

— Govorili su suviše tiho da bih mogao čuti.

— Mislite li da je Korbi od ranije poznavao Sema?

Čuvar stanice je oštro pogledao Holideja. — Ne bih rekao. Na šta to ciljate, mister?

— Samo nešto naslućujem — rekao je Dok Holidej osmehujući se. — Čini mi se da se Korbi krajnje čudno ponašao. Hoću da kažem, Sem je držao revolver u ruci, a on je nenaoružan nasrnuo na Sema kao da je konjica U. S.

— I ja sam to primetio — rekao je vlasnik češuci se po glavi. — Nikada nisam pomišljao da je Korbi heroj, ali izgleda da u sebi ima dosta hrabrosti, zar ne?

— Možda — reko je Holidej neodređeno. — Pokažite mi moju sobu, mrtav sam umoran.

Čuvar stanice je napravio kiselo lice. — Mister, vi niste putnik sa dilažanse i moraćete da platite unapred svoje troškove. Večera i soba koštaće vas deset dolara. Da li vam to odgovara?

Dok Holidej je platio i osmehnuo se. — Čini mi se da Tobi i Sem nisu jedini pljačkaši u ovom kraju.

*

Ležeći u krevetu, Dok Holidej je analizirao događaje te večeri. Prisetio se pojedinosti pokušaja pljačke i pažljivo ih po redu složio.

Zbunjivao ga je ispad Birčela Korbija u okolnostima kada bi svako drugi bio uplašen do smrti.

Prisetio se Semove reakcije kada je Korbi ušao u dnevnu sobu. Bandit nije izgledao kao početnik u svom zanatu, ali je očigledno bio zbunjen Korbijevim iznenadnim dolaskom... kao da je prepoznao Korbiju i kao da ga se plašio. A Korbi, očigledno zanemarujući opasnost u kojoj se nalazila njegova nećaka, krenuo je napred uprkos zapetom pištolju. To je bio postupak ili ludaka ili čoveka koji je znao da nema prave opasnosti. Da, zaključio je Dok Holidej, Korbi je znao da Sem neće upotrebiti revolver protiv njega ili njegove nećake.

III

Rano sledećeg jutra velika grupa konjanika dojahala je i sjahala u dvorištu poštanske stanice. Dok Holidej ih je posmatrao iz ograđenog prostora, gde je u tom trenutku sedlao svog konja. Jedan visok korpulentan čovek tamne kose, odeven u jaknu od ovčije kože, isticao se među njima. Govorio je glasom koji je odgovarao njegovoj veličini.

— Je li mister Korbi tu?

— Da, mister Kilder — odgovorio je s poštovanjem jedan od moćnih radnika na stanici.

U tom trenutku Korbi i njegova nećaka izašli su na verandu. Korbi se rukovao sa grdosijom. Izgledao je ljut jer je nešto energično govorio, ali Dok Holidej nije mogao da čuje šta je rekao. Čovek po imenu Kilder izgledao je natmuren sve dok se nije okrenuo i po-

gledao Teni Korbi. Onda se izraz njegovog lica promenio i on je skinuo šešir. Dok Holidej je poveo svog konja iz koraia, zatvorio vrata i dokonim korakom pošao bliže kući.

— Jesi li doterao kola Džek? — zapitao je Korbi Kildera.

— Nisam — rekao je Kilder ne skidajući pogled sa Korbijeve lepe nećake. — Pošli smo na brzinu.

— To je nebriga sa tvoje strane, Džek — rekao je Korbi, a onda se okrenuo svojoj nećaci. — Teni, ovo je moj nadzornik ranča, Džek Kilder.

— Drago i je što smo se upoznali, mis — prevaljao je Kilder otežući kao Teksašanin.

Dok Holidej je pažljivije osmotrio Džeka Kildera. Njegova ljubaznost bila je samo prividna. Između Kildera i Korbija postojalo je neko neprijateljstvo.

Vozar je doterao diližansu pred stanicu i putnici su se ukrcali. Kada je diližansa krenula, Kilder i njegovi konjanici odmah su pojahali za njom. Dok Holidej je takođe pojahao za njima putem koji je vodio paralelno sa rekam. Na severoistoku dizali su se vrhovi Pindo planine, mračni i zagonetni na oblačnom nebu.

U toku jutra diližansa se tri puta zaustavila, prvi put na uobičajenom pojilu, drugi put pored jednih kola koja su koristili kauboji pri žigosanju stoke i treći put pored skupine nagorelih koliba koje su nekada bile grad, a koje su sada bile prepuštene trnju i korovu. Zaprega se tu kratko vreme odmorila, a onda je diližansa nastavila put.

Rano poslepodne na vidiku se

ukazao Graden Siti. Diližansa se zaustavila ispred grada kod jednog velikog ranča. Korbi i njegova nećaka sišli su iz diližanse i ukrcali se u jedna laka kola koja su ih odvezila prašnjavim putem do impozantne kuće od crvenih cigala. Oko ranč kuće nalazilo se dosta ograda za stoku, staja, štala i brvnara. Bio je to veliki ranč.

Jašući za diližansom, Dok Holidej je digao ruku u znak pozdrava. Teni Korbi uzvratila mu je mahanjem ruke.

Nekoliko minuta kasnije Dok Holidej je stigao do predgrada Graden Sitija. Ujahao je u glavnu ulicu sa pomešanim osećanjima radoznalosti i sumnje. Sa obe strane ulice nalazilo se više saluna i trgovina. Putnička laka kola i teška teretna kretala su se tamo-amo vučena snažnim uhranjenim konjima. Grad je ostavljao utisak užurbanosti i vreve.

Dok Holidej je zategao vođice ispred jednog malog hotela. Neki koštunjav mršav čovek trgao se iz dremeža i pohitao da prihvati Holidejevog konja. Holidej mu je za njegov trud palcem dobacio četvrt dolara i zapitao. — Izgleda da Birčel Korbi ima veliki ranč, zar ne?

— Da, gospodine — odgovorio je dremljivko. — On ima više kauboja nego ja prstiju na nogama i rukama. Stalno dolaze i odlaze. Veliki, to je pravi izraz za njegov ranč, mister.

— Reci mi nešto — rekao je Dok Holidej tišim glasom. — Sećaš li se da li si pre dve nedelje zapazio u gradu nekog stranca? Jednog omalenog čoveka tamnih obrva i prosede kose? — Dok je opisao

nedavno poginulog federalnog šerifa Tima Mak Korda.

Dremljivko je nabrao obrve kao da se trudi da se priseti. Konačno je odmahnuo glavom. — Ne, ne sećam se. U toku dve nedelje video sam dosta ljudi.

— Da, verujem da je tako. Ima li blizu štala i svežeg sena za mog konja?

Čovek se osmehnuo. — Tu odmah iza hotela. Ne košta ništa. Sve je uključeno u cenu.

Dok Holidej je uzeo sobu u hotelu i pošto se smestio, izašao da prošetati. U salunu je vrilo kao u košnici. Ušao je unutra, kupio kutiju finih cigara i zapalivši jednu, počeo da posmatra vlasnika kroz povesma plavičastog dima. Okom poznavao ljudi ugledao je za šankom dvojicu koji su mu ličili na bandite. Ispio je zatim jedno pivo i izašao.

Prolazeći pored malog restorana, začuo je odlomak razgovora.

— Misliš li da je onaj došljak rendžer?

— Kad bolje pomislim, ne bih rekao mada priznajem da nije neki običan tip. Možda je od onih drugih.

— Ne bih rekao. On je tip usamljenika. Da je jedan od njih, bio bi u njihovom društvu.

— Možda, Frenk. Po držanju, pogledu i uopšte... čini mi se da je neki tvrd čovek. Uveren sam da nije došao da bi uživao u prirodnim lepotama grada. Možda će on biti ona poslednja slamka.

— Od koje je pala kamila? Ne, ova kamila ne pada lako.

— U pravu si, Frenk. Pogotovu kad je tu glavni revolveraš O'Dej. Ali, mogli bi svi da se iznenadimo.

— Sumnjam. Odeven je suviše građanski i ne nosi revolver kao pravi revolveraš. No, ako je i vešt na revolveru, ne verujem da je dorastao O'Deju i Pasku. Videli smo to pre dve nedelje.

— Ne tako glasno, ludače! To je opasno reći! Ja imam porodicu.

Razgovor je prestao i odmah potom iz ašćinice je izašao neki čovek ozbiljnog lica i udalio se trotoarom. Dok Holidej je odbacio opušak cigare i ušao u ašćinicu. Krčmar je mahinalno obrisao nevidljivu fleku na šanku.

— Kafu — poručio je Dok Holidej.

Frenk je bezizraznog lica i praznih očiju natio gostu šolju kafe. Dok Holidej je okusio kafu i osmehnuo se. — Nije loša — rekao je.

Frenk je pogledao gosta preko raširenih novina i slegnuo ramenima.

— Ja sam došljak u gradu — rekao je Holidej.

Frenk je zevnuo i okrenuo list.

— Tražim čoveka koji se zove Taker O'Dej. Jeste li čuli za njega?

Konobar je prebledelo. — Naravno. Mislim da neće biti teško da ga nadete. Čujte, mister, nameravam da večeras ranije zatvorim i ako nemate ništa protiv...

Dok Holidej je odlučio da ne bude suviše napadan. Izgledalo mu je da je Frenk previše zaplašen. Zavртеo je na šanku jedan metalni novčić i ispio kafu pre nego što se novčić prestao vrteti. Pritisnuo je novčić šakom i izašao.

Otišao je u svoju hotelsku sobu, ugasio svetiliku i poluobučen legao na krevet. Bio je sada sasvim siguran da je Tim Mak Kord bio u ovom gradu i da je ubijen na nekoj od njegovih ulica. Verovatno su to

učinili O'Dej ili onaj drugi revolveraš Pasko. „Videli smo to pre dve nedelje” rekao je Frenkov sagovornik... a tačno pre dve nedelje Tim Mak Kord je nađen mrtav.

Pa lepo, nalazio se u središtu opasnog vrtloga, revolvera spremnog ispod jastuka, u sobi dvostruko zaključanih vrata u koju je prodirala zbrka noćnih glasova sa ulice. Neće ići lako i jednostavno, prošaputao je za sebe.

Dok Holidej je sledeći dan proveo u tumananju po gradu i raspitivanju. Rečeno mu je ono što je već znao... Birčel Korbi je bio glavni gradski moćnik ne samo u biznisu nego i na sudu. Nasuprot onome što je Frenk rekao, međutim, O'Deja nije bilo lako naći. Ni njega ni Paska. Oni nisu bili u gradu.

Trećeg dana posle podne, kada je ulazio u malu aščinicu, na njega je skoro naleteo neki snažan koščat čovek i zamalo što ga nije oborio. Unutar restorana ležao je Frenk krvlju poprskanog lica. Kada je Dok ušao, on je zatreptao i pogledao ga.

— Prijava hulja — promucuo je slabim glasom. — Udario me je i opljačkao.

— Ko je to učinio? — zapitao je Dok Holidej pomažući Frenku da ustane.

— Ona dugonoga hulja Linkoln Viver — promucuo je Frenk.

— Jeste li dobro?

— Biću u redu — Frenk je ustao i odmah se skljkao u stolicu. — Ali, odneo mi je novac.

— Neće biti tako — rekao je Dok Holidej i pošao vratima. — Gurnuo me je, a nije se izvinio, pa i taj račun moramo srediti — izašao je na

trotoar i pogledao preko ulice gomilu ljudi koji su sedeli u senci. Svog visokog čoveka ugledao je nekoliko kuća dalje kako brzo odmiče osvrćući se povremeno za sobom.

Dok Holidej mu je doviknuo da stane i Linkoln Viver je nagao u trk. Dok Holidej je potrčao za njim.

Viver je zašao van grada u otvorenu preriju i uputio se pravo prema travnom brežuljku na kojem se nalazila Korbijeva ranč kuća. Pristižući begunca svakim korakom. Dok Holidej je skoro stigao Vivera u momentu kada je ovaj dotrčao do šumarka. Dok Holidej ga je i dalje držao na oku dok je ovaj, bežeći kroz šumarak, odmičao jednom uzanom stazom, a onda kratkim puteljkom utrčao u dvorište. Poslednji put je video Vivera kada je ovaj nestao iza kuće.

Dok Holidej je ušao na prva otvorena vrata sa prilazne strane kuće. Vrata su vodila u jedan hodnik. Holidej je pošao hodnikom i posle nekoliko koraka naglo zastao ispred Teni Korbi i nekoliko mladih osoba. Očigledno da je rančerova nećaka priređivala malu zabavu.

Nadzornik Džek Kilder stajao je naslonjen na jedan stub. Kada se Dok Holidej pojavio, izraz njegovog lica se izmenio. Na iznenađan tajac Teni Korbi je ustala lica bledeg kao i njena haljina. Prisutne žene iznenađeno su pogledale došljaka, a muškarci su ukrućeno ustali. Dok Holidej je tek tada shvatio da u ruci drži revolver. Brzo ga je vratio u futrolu.

— Mis Korbi — rekao je zadihan — molim vas da me izvinite. Gonim jednog zločinca koji je pre nekoliko trenutaka ušao u ovu kuću.

— U ovu kuću? — rekla je Teni

Korbi. — Mora biti da ste pogrešili. Kriminalci ovde nisu dobrodošli.

— Nisam pogrešio — rekao je Dok Holidej ozbiljno. — Taj čovek se zove Linkoln Viver i sigurno je ušao ovamo.

— Nemojte se uznemiravati, Teni — istupio je sada Kilder. — Ovaj čovek traži neprilike. Ja ću svršiti s njim.

No, Dok Holidej se nije dao zaplašiti i hladno je pogledao snažnog nadzornika. — Hoću Vivera. On je ovde i ja ću ga naći.

— Davola ćete vi naći — prasnuo je Kilder. — Mister Korbi nije kod kuće i ja ga zastupam. Kažem vam da se što pre izgubite oдавде.

Dok Holidej je osetio da mu je rumenilo gneva izbilo na obrazima. — Mis Korbi, tražim vašu saglasnost da izvršim pretragu — izustio je ne obraćajući pažnju na Kildera.

Njene oči su planule. — Neću vam dati dozvolu.

— Onda sa žalenjem moram da kažem da ću to ipak učiniti.

— Nećete se usuditi! — rekla je devojka i prkosno stala pred njega.

— Zašto se protivite, mis, ako nemate šta da krijete? — rekao je Dok Holidej oštro.

Teni Korbi je duboko uzdahnula. — Naravno da nemamo šta da krijemo. Džek, pođi sa ovim gospodinom i izvršite pretres, a onda ga dovedi nazad da se izvini za svoju drskost.

— Zahvaljujem — rekao je Dok Holidej. — Siguran sam da će Džek znati gde treba tražiti.

— Šta time mislite? — zapitao je Kilder crven u licu.

— Ne raspravljaj se — rekla je Teni. — Obavite tu besmislicu.

Kilder se uputio niz hodnik, a Dok se poklonio Teni i pošao za njim.

Ušli su u svaku sobu sa obe strane hodnika i Doku Holideju je palo u oči da Kilder pričinjava nepotrebnu buku. Zato je prošao pored njega i ugledao par čizama koje su izvirevale ispod jedne zavese.

Naperivši revolver, doviknuo je. — Izadi napolje, momče.

Viver je izašao iza zavese i kada je video Kildera, kiselo se nasmejao.

— Zašto si došao ovamo? — zapitao je Dok Holidej.

Viverove zelene oči su blesnule. — Ugledao sam ovu kuću i učinila mi se gospodstvena. Nema drugog razloga.

— Šta nameravate s njim? — zapitao je Kilder.

— To je moja briga — rekao je Holidej i gurnuo svog uhapšenika kroz hodnik. Odjednom se osmehnulo i rekao. — Da li danas mister Korbi sudi?

— Tačno — odgovorio je Kilder.

— Onda ću ga odvesti pravo u sudnicu — rekao je Holidej.

*

U gradskoj sudnici Craden Sitija nalazila se mala grupa građana. Za sudijskim stolom sedeo je Birčel Korbi, a blizu njega nalazio se jedan tamnopusi pegavi čovek sa šerifskom značkom zakačenom na opasač revolvera. Dok Holidej je pomislio da to mora biti šerif Trejsi.

Desno od Trejsija stajao je visok, koščat, mlad čovek sa dugačkom mrkom kosom koja mu je padala preko ušiju i čela. U njegovim očima videlo se poštenje. Nosio je nešto manju šerifsku zvezdu i Dok Holidej je pretpostavio da je to šerifov zamenik Bols. Ostali prisutni bili su obični građani.

Korbi je nekoliko puta snažno

udario čekićem po stolu. Kada je nastala tišina, on je ledenim očima pogledao Doka Holideja. — Šta ovo treba da znači, ma ko da ste? — zapitao je.

— Ako je ovo sudnica, a vi sudija — rekao je Dok Holidej pribrano i gurnuo Vivera bliže sudijskom stolu — onda evo vam jednog zločinca kome treba suditi.

— A ko ga je uhapsio, ako mogu da pitam?

— Ja sam ga uhapsio — rekao je Dok Holidej.

— Po čijem ovlašćenju? — umešao se Trejsi oštro.

— Po mom sopstvenom — rekao je Dok Holidej. — Video sam da je ovaj čovek napao i opljačkao Frenka u ašćinici, pa sam izvršio svoju građansku dužnost i uhvatio ga. Ako za to još niste čuli, to je po ustavu dopušteno.

— Ja ću odlučujem šta je po ustavu dopušteno — prasnuo je Korbi žestoko. — Ti, Linkolne Vivere, govori! Je li tačno ovo što ovaj čovek kaže?

Viver se trgao iz Holidejeve ruke i vukući noge, prišao stolu. — Nije tako, Birčele — počeo je. — Ušao sam u Frenkovu ašćinicu da uzmem sendvič i kafu. Jedan čovek, koga nikada nisam video, ušao je unutra, udario Frenka i meni rekao da se gupim. Pošto je nosio revolver, ja sam brzo pobegao. Onda je ovaj došliak pojurio za mnom i doveo me ovamo. Eto tako je bilo.

Korbi je nešto poluglasno došapnuo Trejsiju, a onda je digao sudijski čekić i snažno udario njime po stolu. — Vivere, oslobođen si optužbe — rekao je kratko. — A ako ima nekih primedbi, suprotna strana može uložiti pismenu žalbu.

— Možda i hoću — rekao je Dok

Holidej. — Ali, žalbu ću uputiti nekom drugom, a ne vama.

Korbi je stisnuo usne i pobledo ispod tamne kože lica. — Kome, na primer, mister?

— Prepuštam to vašoj mašti — rekao je Dok Holidej. — A sada, da li još uvek oslobađate Vivera ili biste da još malo promislite?

— Izrekao sam presudu — rekao je Korbi izvijajući kiselo usne. — I opominjem vas, mister, da od sada ne prelazite granicu pristojnog ponašanja, bez obzira na uslugu koju ste mi jednom učinili. Jesam li jasan?

Dok Holidej je prešao pogledom po prisutnima i glasno rekao. — To mi je mnogo jasnije nego pravda koju izričete, gradonačelnice... ili šta ste već. Mnogo, mnogo jasnije.

Korbi je ustao i udario čekićem po stolu. — Objasnite tu svoju izjavu — grmnuo je. — I recite mi svoje ime radi zapasnika!

Dok Holidej je odgovorio zvonkim, smelim glasom koji je sudnicom odjeknuo kao niz revolverskih hitaca. — U redu, Korbi. Ali pre toga, zašto se u Graden Sitiју ubice šetaју slobodno dok se sitni prestupnici strogo kažnjavaju. I ne zaboravite, pre nego što odgovorite, da su ovde prisutni građani koji znaju istinu.

U tišini koja je posle njegovih reči nastala i u sudnici i van nje, građani o kojima je Dok govorio nelagodno su se počeli osvrćati.

Na Korbijevom licu izbili su modri pečati. Konačno je uspeo da nađe reči. — Samo krajnja budala mogla bi protiv mene da izrekne takvu optužbu — rekao je cedeći reči kroz stisnute zube. — Ovaj put pustiću da to prođe bez kazne, ali sledeći

put strogo ću primeniti zakon. A sada mi recite vaše ime i gubite se!

Džon — rekao je Dok i podrugljivo se poklonio.

Džon — rekao je

— Džon i kako još? — dunuo je Korbi kroz nos.

— Džon Holidej.

— Džon Holidej — ponovio je Korbi mehanički i počeo da piše na komadu papira. Ali, Treisi mu je nešto došapnuo i Korbi je zastao u pisanju i digao pogled do Holideja. — Džon Holidej, kažete — ponovio je još jednom sa prizvukom opreznosti u glasu, pri čemu se jasno videlo da o nečemu napregnuto razmišlja. — I šta tražite vi u ovom gradu, mister Holideje? Nemojte misliti da ću dopustiti nečiju samovolju, ma ko da je u pitanju.

— Sem svoju sopstvenu — dočekao je Holidej spremno i prisutni u sudnici počeli su se meškolliti. Gradonačelnik je ponovo pomodreo u licu, ali se uz mnogo muke savladao i lisičiji osmeh mu je zaigrao na usnama. — Ne zloupotrebljavajte moje dobro raspoloženje, mister, i imajte na umu ono što sam maločas rekao. Nemojte preći granicu.

Holidej se podsmešljivo poklonio i okrenuvši se, prokrčio sebi put kroz gomilu do izlaza. Pri tome je na većini lica pročitao duboko odobravanje.

Vrativši se u restoran, zatekao je Frenka Hegena kako sedi nagnut nad šoljom kafe.

— Kako se osećate, Frenk?

— Živ sam — odgovorio je Hegen. Glava mu je bila omotana zavojem, a oči podlivene krvlju. — Ne optužujem nikoga — rekao je skrhan.

— Ali, ja sam to već učinio — rekao je Dok Holidej. — Uhvatio

sam Vivera i izveo ga pred sud, ali Korbi ga je oslobodio.

Frenk Hegen je duboko uzdahnio. — To je ono što u ovom vašljivom gradu ne valja. U stvari, zdravije je držati jezik za zubima.

— Vreme je da se nešto promeni — posavetovao je Dok Holidej gledajući ga u oči. — Mora biti da ima dovoljno časnih ljudi koji to mogu da izmene. Ako se skupe i udruže, imaćete dovoljno snage.

Hegen je zaustio nešto da kaže i iskra plamena blesnula mu je u očima. Onda je opet uzdahnio i klonuo na stolicu. — Bolje bi bilo da takve ideje čuvate za sebe ukoliko želite da odjedrite čitave glave.

Dok Holidej je zašao iza šanka i nasuo sebi šolju kafe. Srknuvši nekoliko gutljaja, naslonio se na šank. — Za koga Viver radi?

— Kad radi, a to nije često, onda radi za Korbija.

— Šta radi?

Hegen je digao pogled. — Žigošv stoku, šta bi drugo?

— Kako mi se čini, Korbi je velika zverka u ovom gradu — rekao je Dok Holidej. — Čuo sam da poseduje većinu nekretnina.

— On je vlasnik skoro celog ovog bloka — rekao je Hegen.

— To mi izgleda vrlo gramzivo za jednog čoveka.

— Gramzivo, nego šta. U stvari, ja sam nekada bio vlasnik saluna „Srebrna papuča“.

— I prodali ste ga Korbiju?

— Ne, nego sam jednostavno izgubio pravo svojine — rekao je Hegen ogorčeno. Sada je bio više raspoložen za razgovor. — Pre dve godine udružio sam se sa Korbijem u posao sa stokom. Nabavili smo stoku, ali su moi deo, dve hiljade goveda, ukrali banditi. Dugovao sam

Korbiju novac i on me je pritisnuo da platim. Tražio sam od njega da mi da malo vremena, ali on me je tužio sudu i... ja sam izgubio

Bilo je tužno pogledati Hegena. Na njegovom licu ogledala se gorčina poraza.

— Tako sam izgubio moj salun — rekao je Hegen.

— Jeste li nekad pomislili da vam je ukraden?

— Ne — rekao je Hegen odlučno.

— Kao i svi drugi koje sam ovde sreo i vi se bojite da otvorite usta o Korbiju. Shvatite me, Frenk, ja ne dajem ni pet centi za vašeg uvaženog suca gradonačelnika. Ne nameravam da pognem glavu pred njim kao što su svi drugi učinili.

— Prazne priče — rekao je Hegen.

— Naravno, shvatam to. Ali, ja mislim ovo što kažem. A sad, odgovorite mi na jedno pitanje, ali pošteno. Znaate li nešto o ubistvu jednog čoveka pre dve nedelje? Jednog starijeg omanjeg čoveka.

Hegen je duboko uzdahnuo i pogledao na ulicu pre nego što se njegov pogled vratio do Holideja. — Ko ste, do vraga, vi? — upitao je šapatom.

— Sve po redu — odgovorio je Dok Holidej. — Odgovorite najpre vi meni.

Hegen je progutao vazduh. — Ne znam ništa o nekom ubistvu.

— Da li neko zna?

— Mogu da govorim samo za sebe. Pre dve nedelje zapazio sam jednog čoveka koji odgovara vašem opisu. Odjednom nije ga više bilo, to je sve. Je li to neki vaš prijatelj?

— Nije važno. Jeste li videli da je sa nekim razgovarao?

— Razgovarao je sa svakim ko je bio raspoložen za razgovor. Postavljao je mnogo pitanja. Baš kao vi.

— Je li sreo Takera O'Deja ili jednog čoveka po imenu Pasko?

— Ako jeste, ja to nisam video. O'Dej i Pasko obično dolaze u grad uveče, a odlaze pre jutra. Ali, nisam ih video otkako je taj vaš prijatelj nestao. Postoji li tu neka veza?

— Ne znam, Frenk. U ovoj oblasti operiše banda i ja mislim da je njihova baza u ovom gradu. Čuo sam priče o krupnim kradama stoke, ali izgleda da nije bilo krađe sa Korbijevog ranča, po mom mišljenju zbog toga što im je to zaleđe. O'Dej i Pasko su deo te bande. Znaate li imena ljudi koji se druže sa njima?

Hegen je zatrepao. — Ako me pitate da li znam ljude koji se druže sa tim pustahijama, odgovor je da. To su Bili Heris, Kerli Borden, Lu Kortni i drugi, ali da li oni sačinjavaju bandu ili ne, to ne znam. Praviti aluzije o tome, značilo bi isto što i kopati sebi grob. Molim vas, mister, nemojte me mešati u to.

— Do vraga, Frenk, kako ja vidim stvar, vi ste već umešani. Vama je potrebna pomoć, a ja sam spreman da je pružim. Prema tome...

Hegen ga je prekinuo. — To nas dovodi do mog pitanja. Ko ste vi, došljake?

— Šta vam znači moje ime?

— Recite mi ga, pa ću vam kazati.

— Holidej. Džon Holidej.

— To ime mi je poznato — rekao je Hegen i udario pesnicom o sto. — Kao da sam ga već čuo.

— Moguće.

— Jeste li vi rendžer?

Dok Holidej je izvio usne u lukav osmeh. — Ni govora, Frenk, pre bi se moglo reći suprotno.

Hegen je blesnuo očima i šumno udahnuo kroz zube. — Džon Holidej

— ponovio je. — Čuo sam za nekog Holideja koji se muvao svuda po Zapadu i za koga kažu da je munjevito brz na pištolju. Pustolov i kockar... — pogledao je Holidejeve ruke i glatku dršku Holidejevog „kolta“ koja se nazirala ispod sakoa. — Jeste li vi taj?

— Pa, recimo da jesam, ali ne treba to previše razlašavati — rekao je Dok Holidej.

— Svakako, svakako — rekao je Hegen. — Vidim da upirete prst na O'Deja. Kakvu igru igrate?

— Samo polako, Frenk — rekao je Dok Holidej i osmehnuo se. — Tačno je da ja nisam rendžer, ali moj boravak u ovom gradu ima neke veze sa njima. Čovek za koga sam se raspitivao radio je za račun federalnog šerifa Tejlora i on smatra da je zbog toga izgubio glavu. Ja sam došao da otkrijem ko je odgovoran za njegovu smrt... ali, tražim onog glavnog čoveka.

— Glavnog čoveka? O'Deja?

— On je glavni samo na revolveru. Ja mislim na glavni mozak. Postoji neko ko je mnogo pametniji nego taj lešinar O'Dej i šerif Tejlor želi da ga se dočepa. To je jedini način da se banda uništi.

Hegen je premeštao šoljicu sa kafom po šanku i razmišljao. — Verovatno je to tačno — rekao je odmeravajući svaku reč. — Ljudima je nestajala stoka i imovina na ovaj ili onaj način. Čak su neki ljudi nestali i niko ih više nikada nije

video. Šerif Trejsi je uvek tvrdio da su nestale osobe prodale zemlju i otišle u potrazi za novim pašnjacima. A ko bi smeo reći jednom šerifu da laže?

— Ja bih smeo — rekao je Dok Holidej odlučno.

Hteo je još nešto da kaže, ali ga je prekinuo topot kopita. Nekoliko konja zaustavilo se pred vratima i jedan konjanik je sjahao. Džek Kilder je ušao da kupi duvan.

Hegen je požurio iza šanka, a Kilder je pogledao Holideja sa neskrivenom mržnjom. No, onda se u Kilderove blizu usađene oči uvukla sumnja i on je pogledom prešao od Holideja do Hegen a i opet do Holideja. Dok Holidej se ležerno naslonio na šank.

— Hteo bih da svoje upozorenje pridružim gradonačelnikovom — obratio se Kilder Holideju. — Ako još jednom dođete da njuškate oko ranča, ja lično ću vas dobro izubijati. Nije me briga ko ste vi i nemojte računati da vas se plašim.

Dok Holidej se odmakao od šanka. — Možete to učiniti i odmah, naduvana vrećo.

Kilderova ruka poletela je naniže ka dršci revolvera, ali je Dok Holidej priskočio i zadao udarac Kilderu u vrh brade. Kilder je zateturao unazad, naleteo na jedan sto i pao preko njega da bi ostao u polusedećem položaju pored zida.

— Ne diraj oružje! — opomenuo ga je Dok Holidej.

— Kildere, poslušaj ga! — uzviknuo je Hegen naginjući se preko šanka.

Ali, Kilder je već bio u stanju kada više savete ne prihvata. Ulivatio je dršku revolvera, lica izobličienog od ljutine. Dok Holidej je priskočio

i udarcem noge izbio mu oružje iz ruke. Kilder se s naporom digao sa zemlje i zastao sevajući očima na Holideja koji je dodirnuo prstima dršku svog „kolta” i rekao.

— Srećan si što si spor, Kildere, to ti je spaslo život.

Kilder se okrenuo i izjurio napo-
lje. Odmah je pojahao konja i od-
jahao lica podnadulog i umrijanog
krvlju.

Hegen je zavrteo glavom. — Do
vraga, Holideje, pa on je potegao
revolver na vas! Imali ste pravo
da ga ustrelite.

— Čemu bi to koristilo? Kilder je
samo budala koja mi je potrebna da
pokrene nešto. Može biti da će on
potpaliti vatru.

— Kakvu vatru mislite?

— Vatru čiji će dim isterati zmi-
je iz njihovog legla — odgovorio je
Dok Holidej. — Sem toga, da sam
ga ustrelio optužili bi me za ubist-
vo.

— Dosta ste samouvereni, mister
Holideje? To me dosta podseća na
reči Takeru O’Deja.

— Može biti, ali među nama po-
stoji znatna razlika — rekao je Dok
Holidej i osmeh mu je nestao sa li-
ca. — Ja sam bolji od njega.

— To je nešto što ne mogu lako
da prihvatim, bez obzira što sam
čuo za vašu veštinu baratanja revol-
verom — rekao je Hegen. — O’Dej
jednostavno čačka zube revolverom,
toliko je prislan sa tim oružjem. Ne,
jedva da mogu da zamislim da bi
neko mogao biti bolji i brži od
O’Deja.

— Ipak ćete to videti, Frenk —
uverio je kratko Holidej vlasnika
aščinice. — Pretpostavljam da je
Korbi duh akcije u krađi stoke.
Ako je tako, Kilder će otići njemu.

To će možda navesti O’Deja i Paska
da dođu ovamo. Zbog toga želim
potražite časne ljude u ovom gra-
du i da ih pozovete na sastanak, jer
će stvari uskoro početi da pucaju.

— Tražite od mene da stavim
glavu u torbu, Holideje.

— Da, baš to Frenk. To će vam
ojačati kičmu. A možda će vam vra-
titi salun koji vam je Korbi ukrao.
Videćemo se, prijatelju.

— Kuda ćete, mister Holideje?

— Tamo gde mi je Kilder rekao
da ne odlazim.

*

Dok Holidej ipak nije otišao pra-
vo nameravanom cilju. Čak i za
njega to bi bilo suviše bombasto.
Sačekao je zalazak sunca pre nego
što je zaobilaznim putem došao do
Korbijeveg ranča.

Jedina svetlost videla se u jed-
noj sobi na suprotnom kraju kuće.

Dok Holidej je čuo da se putem
približavaju laka luksuzna kola i
odmah je šmugnuo u žbunje koje se
ivičilo sa vrtom. Iz kola je sišao
Korbi, a za njim njegov nadzornik,
i obojica su se čuteći i ozbiljnih li-
ca uputili ka kući.

Na suprotnom kraju verande u
dubokoj senci nalazio se jedan pro-
zor i Dok Holidej se prišunjavao do
njega. Šćućuren pored otvora nap-
regao je sluh da bi čuo žubor gla-
sova u kući. Začuo je šuštanje su-
kanja, a zatim lake korake.

— Džek, šta nije u redu? — za-
čuo je uznemiren glas Teni Korbi.

— Nikada isam videla strica ovak-
vog. Reci mi šta se desilo.

— To je teško objasniti, mis Teni
— rekao je Kilder.

— Onda mi reci jedno: Ima li

onaj stranac... onaj što se zove Holidej, nekakve veze sa tim?

— Da, ima, mis Teni. U stvari, on je jedini razlog brige vašeg strica. Danas ga je uvredio u sudu i prezirivo pljuvao na zakon.

— Pa, zašto onda nije uhapšen?

— Mislim da to možete i sami odgovoriti, mis Teni. Pretpostavljam zbog toga što je u poštanskoj stanici ustao u vašu zaštitu — Kilder se zakašljao da bi pročistio grlo. — Očigledno da je on vičan oružju. U stvari, mi smo čuli za njega i znamo da je opasan tip; na nesreću, okomio se na vašeg strica, ali Birčel je bio mudar i taktičan.

— Ali, zašto to šerif i njegov zamenik nisu sprečili i onemogućili tog Holideja?

— Zamenik Bols je nepouzdan. Trejsi inače već razmišlja o tome da značku pomoćnika poveri nekom drugom. Ovako, Trejsi će uvek biti sam protiv tog revolveraša.

Vrata su se zatvorila i Dok Holidej više nije mogao čuti njihov razgovor. Zatim je svetlost ugašena. Posle izvesnog vremena Dok Holidej je napustio svoje špijunsko mesto i uputio se ka gradu.

IV

Džok Pasko je ušao u salun „Srebrna papuča” sa grupom konjanika grubog izgleda. Kroz prozor svog restorana Frenk Hegen je pokazao Paska Doku Holideju.

— Je li O’Dei sa njima? — zapitao je Dok Holidej.

— Ne, nije.

Dok Holidej je oštro pogledao Hegena. — Jeste li se nešto izbrbljali, Frenk?

— Kunem vam se da nisam.

Dok Holidej je nešto kratko progundao i ponovo pogledao kroz prozor debeljuškastog Paska koji je izašao na verandu saluna da protegli noge i da se šepuri kao tetreb. Nekoliko puta je pogledom preleteo s jednog do drugog kraja ulice, osmotrivši sve koji su prolazili s izrazom prezira na okruglom licu.

— Pogledajte te oči — rekao je Hegen. — Uzdrhtim kada pogleda ovamo.

Pasko je imao male crne oči koje su Doka Holideja podsećale na duboke grobnice. Beonjača uopšte nije bilo. Na debelom podvaljku ogledala se plavičasta senka; inače, Pasko je imao belu kožu.

— Jeste li ga videli u akciji? — zapitao je Dok Holidej.

— Da, ustrelio je jednog čoveka pred mojim očima. Bio je to pošten obračun, ako se u odnosu na Paska nešto uopšte može smatrati poštenim.

Dok Holidej je zažmirio. — Tu vreću masti lako ću srediti, suviše je debeo da bi bio brz. Takve kao on već sam sretao.

— Ako ikada odlučite da se sukobite s njim, želeo bih da to vidim.

— Obećavam da hoćete, Frenk. Dajte mi jednu kafu, potrebno mi je nešto osvežavajuće.

Sa šoljom kafe ispred sebe Holidej je nastavio razgovor. — Jeste li se videli sa uglednim građanima kao što sam vam rekao?

— Da, Holideje, i oni su zainteresovani. Rekao sam im ko ste vi, jer je trebalo da znaju da je ispred njih čvrst i odlučan čovek. Biće ovde kroz jedan čas i razgovaraće sa vama.

— Odlično! — na drugoj strani

ulice Pasko je prestao da se šepuri i ušao u salun. Iza šanka Hegen je počeo da ređa pasijans. Prva karta koju je okrenuo bila je keć pik, karta smrti. On je uzdrhtao.

Dok Holidej ga je pogledao i osmehnuo se. — Jeste li sujeverni?

— Kad je Pasko u blizini, to nije naodmet.

— Držite se hrabro, Frenk, ako nešto pokušaju, to će biti protiv mene.

No, Hegen je nastavio da zuri u đavolju kartu kao da pred sobom ima samu smrt. Ubrzo su neki ljudi ispunili aščinicu i Hegen ih je predstavio. Bilo ih je petorica i svi su izgledali bleđi, nervozni i puni strepnje. Obraćali su se uglavnom Hegenu, a prema Doku Holideju držali su se sa puno poštovanja.

Jedan od njih je rekao. — Frenk nam kaže da nameravate da očistite Graden Siti, mister Holideje, i ja se slažem da je čišćenje potrebno. Ali, kako da se to uradi?

— Obaveštavanje će biti od koristi — rekao je Dok Holidej. — Ako neko može da mi pomogne da gradonačelnika i šerifa povežemo sa banditima, to će biti dovoljno da grad podelimo na dva dela: pošteniji i lošiji. A ja želim baš to, da se poštenu odvoje od zlih. Posle toga nastaće čišćenje — rekavši to. Dok je vrhovima prstiju dodirnuo dršku svog „kolta“.

Taj Holidejev potez pokazao se malo preuranjen. Preplašeni građani nisu bili spremni za metode koje je Dok najavljivao i postali su još čuvstveniji i uplašeniji. Jedan za drugim odmahivali su glavom, nijedan od njih nije znao ništa što bi terećilo gradonačelnika ili šerifa.

— Dajte im malo vremena da se

priviknu — rekao je Hegen kada su građani otišli. — Kad stvari krenu, oni će se osvestiti, kao i ja. Shvatiće da će, ako se ne udruže, jednog dana postati meta za Paska ili O'Deja.

— Da li se i vi tako osećate, Frenk, kao meta?

Hegen je napravio grimasu. — Da, Holideje, osećam se kao da na leđima imam nacrtan krst. Ne spavam dobro. Mislim da čovek koji uđe u neki rizik može nešto i da plati.

— Nemojte puštati mašti na volju, Frenk. Niko vas neće ubiti, ne brinite.

*

Dok Holidej se okupao u jednom kupatilu u blizini hotela, a zatim je odspavao popodnevni dan. Kada se na grad počeo spuštati sumrak, izašao je iz hotela i pošao u aščinicu da porazgovara sa Frenkom Hegenom. U aščnici nije zatekao nikoga.

— Frenk! — doviknuo je kroz otvorena kuhinjska vrata. Ne dobivši odgovor, ušao je u kuhinju. Na toploj peći jelo u šerpi bilo je zagorelo i mršteći se, Dok Holidej je uklonio posudu sa ugrejane ringle. Tišina ga je počela nervirati. Izašao je iz kuhinje u glavnu odaju, trpezariju. Mala peć ispod aparata za spremanje kafe bila je ugašena. Nagnuvši se preko šanka, ugledao je beživotno lice Frenka Hegena. Na Frenkovom čelu crnela se velika rupa, a njegova kerelja bila je poprskana krvlju.

Hegen je iza sebe ostavio ženu i dve kćeri. Sve tri prisustvovala su pogrebu na groblju izvan grada. Po-

red njih bila su još samo dva građanina, Dok Holidej i šerifov pomoćnik Bols.

Posle pogreba Dok Holidej se obratio Bolsu. — Hegen je ubijen, mučki ubijen.

Bols je ćutao zagledan u svoje čizme. — Jeste li videli ko je pucao?

Dok Holidej je prkosno pogledao Bolsa. — Da sam video, sada bismo imali dva pogreba.

Bols je odmahnuo rukom. — Šta mislite, ko je to učinio? Mnogo njih veruje da ste vi pucali, mister Holideje.

— A šta vi mislite?

— Ja u to ne verujem.

— Hvala.

— Želite li da znate zašto se ne slažem sa opštim mišljenjem?

— Da čujem.

— To mi govori instinkt. Čuo sam ko ste vi i znam da niste svetac. Neki čak kažu da ste revolveraš i da ste na onaj svet otpratili više ljudi nego što imate prstiju. Možda je i tako, ali u svakom slučaju nešto mi kaže da ne biste ubili jednog jadnog čoveka koji se bojaio svoje sopstvene senke.

— Jeste li zainteresovani da otkrijete ko je ubiv Frenka? — zapisao je Dok Holidej.

Bols je pogledao ženu i kćeri ubijenog. — Mister, znate li vi šta se zbiva u ovom gradu?

— Mislim da znam.

— Onda ne liuljajte čamac koji može potonuti. Frenk je mrtav zbog vas i zato isterujte vašu pravdu na nekom drugom mestu.

Dok Holidej je uzdahnuo. — Za trenutak sam poverovao da sam naišao na pravog šerifa, ali vidim da

sam pogrešio. Hvala na savetu, zameniče, ali ostajem ovde.

— Onda se nemojte uzdati u mene da ću vas vaditi iz nevolje — stavivši šešir na glavu, zamjenik Bols je krupnim koracima pošao ka svom konju. Dok Holidej ga je ispratio pogledom, a onda prišao udovici i njenim kćerima. Na licu Barbare Hegen još uvek je lebdeo izraz zbunjene neverice, od čega je izgledala bleđa kao beskrvna maska.

— Gospodo — rekao je Holidej — ma ko da je ovo učinio, on će to platiti.

Izraz njenih mutnih očiju nije se promenio... još uvek u stanju šoka, ostala je nezainteresovana. Dok je glavom dao znak ukopniku da mu priđe.

— Odvedi ih kući i pošalji mi račun u hotel. Na ime Holidej.

Dok Holidej je pošao za pogreb-nim kolima do jedne male kuće od drveta i sačekao da Hegenovi uđu unutra a zatim odjahao dalje. Nad Graden Sitijem skupljali su se olujni oblaci. Ulice su bile pune ljudi a vazduh topal i vlažan. Znao je da ljudi očekuju da vide šta će biti njegov sledeći potez i odlučio je da demonstracijom snage podstakne njihovu hrabrost, a za to je izabrao njemu neuobičajen metod.

Džok Pasko, koji se šetkao ispred saluna „Srebrna papuča“, savršeno je odgovarao Holidejevim planovima. Dok je zaustavio konja. Iako sjahao i pogledao kratkonogog revolveraša. — Dosta dobro imitiraš tetreba, mali — rekao je podsmešljivo — Znaš li još nešto tako smešno?

Gomila se trenutno razdvojila ostavljajući Pasku dovoljno prostora. Pasko je zastao kao skamenjen i

podnaduli obrazi su mu odjednom pocrveneli. Onda je ispljunuo opušak cigare.

— Mister, nije zdravo zagristi ono što se ne može sažvakati — rekao je odsečno. — Ne želim da ulicu poprskam krvlju jedne budale.

Dok Holidej se glasno nasmejavao i njegove sivoplave oči su zasvetlucale. — Vručina je, Pasko. Vručina ti je udarila u glavu. Znam tvoj kalibar i tebi je to jasno. Prema tome, kreni prvi. Dajem ti prednost s obzirom da si mnogo debeo.

Paskove sitne svinjske oči su zaigrale. Pažljivo je odmerio Doka Holideja i njegovom pogledu nije izmakao revolver sa drškom od slonovače, pripasan na bedru.

— Mister, zatekli ste me kad sam dobro raspoložen — rekao je Pasko.

— Ili uplašen — dodao je Dok Holidej.

Pasko se trgao, ali je bio suviše iskusan da bi dopustio da bude uvučen u obračun koji ne želi. — Stranče, ne želim da pravim gužvu — rekao je i okrenuvši se, ušao u salun.

Napetost je splasnula i tišinu je prekinuo žagor i kretanje. Gomila se ponovo okupila a Paskov pratilac odmerio je mrko Holideja i rekao jednome do sebe.

— Ne bi mogao ovako da izazove Takeru i da ostane živ.

Dok Holidej je to čuo. Zgrabio je bezobraznika za ruku, okrenuo ga i dohvativši ga za prsa košulje, tresnuo ga o stub nastrešnice. — Kako bi bilo da kažeš O'Deju da ga čekam da vidim koliko je brz. Reci mu da ću biti ovde u svako doba kad poželi da me sretne.

— Preneću poruku — rekao je Takerov čovek. — Sa zadovoljstvom.

Dok Holidej je dodao još ulja na vatru. — Moraće oštrije da zagrije nego njegov pajtaš, ili me neće uopšte interesovati.

— A vi ćete zagristi ilovaču u grobu posle susreta sa Takerom. mister — odgovorio je Takerov čovek. — A sad je suviše kasno da izazov povučete.

— Odlično — rekao je Dok. — Pošalji ovamo tog limenog vojnika i ja obećavam da ću mu platiti pogreb — bilo je to mnogo oštrije rečeno nego što je razum dozvoljavao kada se govori o revolverašu O'Dejovog kalibra, ali takav ton bio je potreban da se zadobije poverenje ljudi.

Pošto je izveo svoju tačku, Dok Holidej je obišao oko hotela do štale. Namirivši svog konja, ušao je na zadnja vrata i popeo se stepenicama do svoje sobe.

Pogledao je palidrvce koje je bio uglavio između vrata i dovratka i videvši da je još uvek tamo, bezbrižno ušao. Okrenuvši ključ, prišao je prozoru i pogledao na ulicu. Kiša je počela da pada. Stavivši šešir i ključ na stočić, svukao se i legao na krevet. Ma šta se bude desilo, za njega će sve biti isto. Uvek će iahati sam, spavati sam, živeti sam. Ovaj zadatak možda bi mu bio mnogo lakši da nije upoznao Teni Korbi.

Njena slika iskrsnula mu je pred očima, kao često tih poslednjih dana, i on se prisetio prijatnog zvuka njenog glasa. Konačno, posle dugog razmišljanja Dok je zaspao.

Sledećeg jutra otišao je da poseti Hegenove. Dok je bio u kući, mala luksuzna kola zaustavila su se pred kućom i Teni Korbi je zakucala na vrata. U ruci je držala korpu. Dok

je osetio neko čudno uzbuđenje što je vidio, ali je iz nekog neodređenog razloga dao znak rukom gospodi Hegen da ne otkrije njegovo prisustvo i sakrio se u susednoj ođaji. Ostao je tu skriven, osluškujući njen glas, u želji da čuje sve šta će se desiti.

— Misis Hegen — rekla je Teni — došla sam da vam ponudim svoju pomoć.

— Nije mi poznato da smo se upoznale — rekla je misis Hegen.

— Ja sam Teni Korbi, nećaka gradonačelnika Korbiija.

Nastalo je poduže ćutanje. A onda.

— Vaš stric je upropastio mog muža — rekla je Barbara Hegen.

— Da, znam — odgovorila je Teni žurno. — Ali, da li to nešto menja u odnosu između vas i mene?

— Ne, to nije vaše delo. Vi svakako niste ni nalik na vašeg strica. Pokazali ste to došavši ovamo. Oh, zaboravite na moju ogorčenost, devojko, vidite, nisam mogla da se uzdržim...

— Molim vas prihvatite ovo što sam vam donela — rekla je Teni Korbi — budimo prijateljice.

Tog trenutka Dok Holidej je ušao u ođaju i videvši ga, Teni Korbi se trgla i lice joj je porumenelo protiv njene volje — Vrlo je lepo od vas što želite da pomognete — rekao je Dok gledajući devojku ozbiljno u oči. — Žensko prijateljstvo je ovde potrebno u ovom trenutku. Eto, misis Hegen, u mis Korbi imate prijateljicu.

— Ah, čuile vi sad ovo — uzdahnula je udovica. — On je za nas učinio više nego što je morao. Platit će pogreb i naše dugove, a govori tako kao da to nije ništa.

— To i nije ništa — rekao je Dok Holidej skromno. Pogledao je Teni Korbi i nastavio. — Postupak ove mlade dame dokazuje da stvari nisu tako tragične kao što ste vi zamišljali.

Na tu pohvalu Teni je buknila rumenilom i zaustila da nešto kaže, ali je Dok nastavio. — Ostavljam vas u dobrim rukama, misis Hegen, do videnja.

— Čekajte, molim vas! — rekla je Teni kada je on izašao.

Dok Holidej je zastao na verandi. — Šta želite, mis?

— Ja... ja sam vas... uvredila — počela je da zamuckuje.

— Na koji način?

— Poverovala sam ono što je Kilder rekao. Mislila sam da ste revolveraš, uorkos tome što ste mi možda spasili život. Sad vidim da ste častan dobronameran čovek, i džentlmen. Veoma mi je žao, gospodine Holideje.

— Nemate zbog čega da žalite, mis. Vi ste novajlija na Zapadu i mislim da ste po načinu razmišljanja potpuni stranac ovde. Međutim, mislim da u Graden Sitiiju ima malo ljudi hrabrih kao vi.

— Hvala, mister Holideje. Postideli ste me što sam verovala Džeku Kilderu. On je lažov... čak i nešto gore. Dosadivao mi je poslednjih dana i špijunirao me! Čak je pokušao da bude... drzak! — oborila je pogled i začutala. — Moj stric se posvadao sa njim i sad želi da se vrati u Čikago, ali je Kilder skoro zahtevao da ostanem. Osećam se kao neka stvar koja se stavlja na vagu. Ne znam šta da mislim i šta da radim...

— Mis Korbi — rekao je Dok Holidej ozbiljno — ako vam bude

potrebna pomoć, pozovite me. Obećajte mi da ćete me pozvati.

Ona ga je iznenađeno pogledala.
— Obećavam — rekla je ipak.

*

Mali restoran u kojem je Frenk radio sada je vodio Linkoln Viver. Kada je Dok Holidej ušao, on se podrugljivo osmehnuo.

Holidej se ledeno zagledao u nje. — Ko je tebe namestio iza šanka, protuvo?

— Korbi me je postavio — rekao je Viver. — Imate li nešto protiv?

— Imam dosta toga protiv

— Baš mi je žao — rekao je Viver drsko.

Podrugljiv osmeh zaledio se na Viverovom brutalnom licu kada ga je Holidej zgrabio za prsa košulje i privukao sebi preko tezge. — Imam nekih sumnji u vezi sa tobom. Ako je to što sumnjam tačno, bilo bi bolje da si stotinu milja daleko odavde.

Dok Holidej je pustio Vivera i izašao. Ugledao je Džoka Paska koji ga je posmatrao sa druge strane ulice, očiju usjaktelih na okruglom mlohavom licu. Dok Holidej je izazovno pogledao revolveraša i Pasko se okrenuo i nestao u salunu. Duž celog trotoara Holideja su susretali pogledi puni poštovanja... jučerašnja predstava sa Paskom donela mu je prijatelje. Da, na ovom delu zemine kugle snaga i revolver bili su merilo čovekove vrednosti. Dobro ili zlo, to je bio način merenja vrednosti.

Ostatak dana Dok Holidej je proveo u hotelskoj sobi i skriven od pogleda vežbao potezanje revolvera. Nije smeo dopustiti da ga ta sposob-

nost izneveri. Negde u sumrak opet je zaglavio palidrvce između vrata i dovratka i mačjim korakom sišao niz sporedne stepenice u jednu malo prolaznu ulicu.

Pušeći cigaru, ostao je skriven u uličici sve dok nije pao mrak, a onda odjahao do Korbijevog ranča i svezao konja u gustom žbunju. Glavna ulazna vrata ranč kuće bila su otvorena i snop vetlosti obasjavao je tamu. U tom trenutku Kilder je ušao u kuću i Holidej je trkom prišao zgradi i prislonio uho na vrata. Pošto nije čuo nikakav šum, lagano je pritisnuo kvaku.

Zatvorivši vrata za sobom, prikratio se tiho kroz mračan hodnik. Ispod jednih vrata spazio je tanku traku svetlosti. Prišao je bliže izbegavajući pažljivo predmete koji su se u hodniku nalazili. Dodirnuo je vrata i iznenadio se što nisu zatvorena. Pogledao je kroz tanak odškrinut prorez i ugledala Korbi za pisaćim stolom. Nešto dalje od nje ga ugledao je i gromadnog Kildera.

— Noćas ćemo sve srediti — rekao je Kilder. — Već sam umoran od isčekivanja.

— Čuj me, Džek, nemoj me gnjaviti — rekao je Korbi. — Imam već dosta briga i bez tvojih zahteva.

— Pa, moraćeš ipak da me saslušаш, svidalo ti se to ili ne. Dosta sam svirao drugu violinu za tebe. Želim više od obećanja. Slučajno sam veoma naklonjen tvojoj nećaki.

Korbi se kiselo nasmejao. — Trgni se malo, Džek. Ne mogu ti je dati na tanjiru. Ona je žena. Moraćeš za to sam da se potruđiš — Korbi je kresnuo palidrvce i zapalio cigaru. — Mi smo ogrubeli u ovoj divljini. Zaboravili smo da žene treba osvojiti. Zaboravi na nju, Džek.

— Neću da zaboravim — rekao je nadzornik. — Ona mi se mnogo sviđa i ne mogu bez nje. Ako je ne dobijem, ja ću otkriti ceo naš poduhvat. Skinuću masku sa tebe i svi-
ma ću pokazati kakav si.

Birčel Korbi je ledenim pogledom netremice gledao svog nadzornika. — Prevideo si jednu stvar, Džek. Ako ja budem otkriven, bićeš i ti. I zbog toga razmisli.

— Nemam šta da razmišljam, Korbi. Ako ne dobijem Teni, ja napuštam posao.

— Traži nešto razumno — rekao je Korbi — ili zaveži.

Gledajući kroz odškrinuta vrata, Dok Holidej je video nešto što Kilder očigledno nije zapažao: Korbi je na domaku ruke imao revolver i nameravao je da ga upotrebi. No, tada je Dok koraknuo unazad i laktom zakačio vazu na postolju koja je pala na pod i rasprsla se.

— Neko je u kući! — povikao je Kilder prodornim glasom.

Dok Holidej je potrčao niz hodnik i skrenuo za ugao. Čuo je tutanj koraka koji su mu dolazili u susret, a čuo je i Korbi i Kildera iza sebe. Bio je u klopci. Pruživši ruku, otvorio je najbliža vrata i izvadivši revolver, ušao unutra.

V

Dočekao ga je prigušen krik. Na krevetu obasjanom bledom svetlošću meseca i zvezda ugledao je Teni Korbi u sobnoj haljini. Pokretom ruke upozorio ju je da bude tiha, a onda je zatvorio vrata za sobom i okrenuo ključ.

Nekoliko sekundi kasnije bat koraka u hodniku se utišao i Holidej je vratio revolver u futrolu. — Žao mi je što sam vas uplašio, mis Teni

— rekao je šapatom. — Nisam znao da je ovo vaša soba. Čuo sam razgovor između vašeg strica i Kildera i... — začutao je.

Teni se tek tada pribrala. — Šta tražite vi u ovoj kući, mister Holideje? — Dok Holidej je zapazio da i ona šapuće.

— Prisluškivao sam. Znam da to nije pristojno i znam da se ne sme ulaziti u tuđu kuću bez dozvole, ali izuzetne okolnosti nameću izuzetne postupke — Holidej je prišao bliže postelji i zapazio da Teni ispod lake kućne haljine ima sasvim tanku spavaćicu koja joj je jedva skrivala zaobljene grudi. — Moram da vam saopštim nešto vrlo ozbiljno, mis Korbi. Vaš stric je u dosluhu sa banditima... u stvari, on je čovek koji planira njihove akcije, njihov mozak. On i Džek Kilder. To sam maločas čuo.

— Oh, gospode bože! Od početka sam slutila da se ovde nešto strašno događa i sumnjala sam da je glavni krivac Džek Kilder. Juče sam čula njihov razgovor koji me je zaprepastio... ali, da je moj stric zločinac, čak vođa bande! To ne mogu da zamislim. I...

Ponovni bat koraka u hodniku upozorio je Doka na opasnost. — Pss! — šapnuo je i stavio prst na usta. — Moram da se izvučem odatle — šapnuo je i pošao prema prozoru, ali je zastao ier je u dvorištu primetio siluetu nekog čoveka. Istog trenutka na vratima je odjeknulo enegično kucanje.

— Teni, jesi li budna? — odjeknuo je Korbijev glas.

— Da... probudila me je buka. Šta se to desilo?

— Neki provalnik je upao u kuću. Jesi li sama?

— Naravno da sam sama.

— Otvori za trenutak devojko.

Shvativši da bi odbijanje zahteva izazvalo sumnju, Teni je dala znak Doku da se sakrije u garderobu i pošla ka vratima. Dok se uvukao među haljine, ali je vrata ostavio za dlaku odškrinuta.

Teni je otključala vrata i Korbi ih je širom otvorio. Snop svetlosti obasjao je sobu. Ne ulazeći unutra, Korbi je obuhvatio pogledom poluosvetljenu prostoriju, zaklanjajući telom devojku od pogleda Kildera i još jednog kauboja. Izvinivši se nečaki zbog uznemiravanja, Korbi je zatvorio vrata i Teni ih je zaključala. Odmah zatim šum koraka se udaljio.

Prošlo je nekoliko minuta u gluvoj tišini. Holidej je izašao iz garderobe i bacivši pogled u dvorište, gde se još uvek videla sumnjiva silueta, prišao Teni koja je oborene glave i opuštenih ruku stajala obasjana snopom mesečine. Kada je Dok došao do nje, ona se okrenula i pala mu na grudi. — Oh, bože, šta je ovo? Kad su mi roditelji umrli u Čikagu, stričeva ponuda da dođem ovamo učinila mi se kao blagoslov neba. A sada? Čini mi se da propadam u ponor... — zajecala je i pripila se uz Doka.

— Tiho — šapnuo je Dok Holidej i obgrlivši je, osetio pod rukama njeno jedro, toplo telo od koga ga je razdvajala samo tanka svilasta tkanina. — Ne očajavajte, mis Korbi, sve će biti dobro — no, ona je nastavila prigušeno da jeca i da bi je umirio, on ju je mahinalno pomilovao po kosi.

Taj prvi mahinalan pokret kao da je u niemu pokrenuo neku do tada zaustavljenu igru. Ritmički, kao us-

poreno pljuskanje morskih valova, nastavio je da je miluje nesvestan svojih pokreta. Njegova ruka neosetno je klizila po gustom slapu njene kose, spuštajući se na obla ramena, a zatim sve širim pokretima i dalje, niz glatka pleća, sve do uzanog čvrstog struka. Predajući se dodiru u početku nesvesno, a kasnije vođen nekim iznenada probudnim impulsom, zaboravio je na opasnost. Ono što se pre nekoliko minuta događalo, izgledalo mu je daleko i nestvarno. Ali, ništa manje nestvarno i fantastično činilo mu se i ovo što se sada zbivalo sa njim, to neočekivano slatko milovanje praćeno toplim dodirima njenog pripijenog tela.

A onda, odjednom, kao da se nešto desilo. Do tada uplašena i krotka ona je odjednom uzdrhtala i kliznuvši rukama ispod njegovog sako, obgrlila ga oko struka. To nije bio drhtaj straha, već treperenje zagolicane ženstvenosti, nesvesna predigra razigrane mladalačke krvi. Taj iskonski spontani drhtaj izmamio je od Doka isto tako iskonski divalj i neobuzdan zagrljaj, snažan i mahnit kao i gmizavo gibanje njenog tela. Usporeni ritam morskih valova ubrzano se bližio buri koja ih je već nosila ka vrtoglavim visinama pomamnog uživanja. A onda, nekim neshvatljivim preskokom, kao u najlepšem snoviđenju, našli su se na njenoj postelji i pred Holidejevima očima blesnule su Tenine čvrste, oblačne dojke, gizdavo ukrašene sočnim trnastim vrhovima.

Dok Holidej je gladno zario usne u zabranjeno voće. Do njegovih ušiju, zaglunulih od burnog tutunjanja krvi, jedva je dopro grčav is-

prekidan šapat. — Voli me, Dok! Voli me, voli...

Kada je Dok Holidej izašao iz kuće, pirkao je topao noćni povetarac. Našao je svog konja u žbunju, pojahao ga i udaljio se.

Stigavši u grad, zastao je pred „Srebrnom papučom” i zagledao se unutra. Želja da se poigra mačke i miša odjednom ga je zagolicala i sjahavši zakoračio je na trotoar i dlanovima raskrilio leptir vrata. Pasko i njegovi pajtaši stajali su pored šanka. Videvši da ulazi Dok Holidej, oni su se umirili i pogledali ga u ogledalu.

Holidej je prišao i naslonio se na šank. Pitao se da li da bude oštar prema Pasku ili da i dalje taktizira. Pasko je jednom bio ponižen, ali možda ga je trebalo do kraja zgaziti. Ponekad mu se činilo da se sa ubicama ne može drukčije govoriti. Setio se Frenka Hegena i krv mu je uzavrela.

— Jesi li danas hrabriji nego juče — bocnuo je Dok revolveraša.

Pasko se zagledao u svoju čašu. — Ružne reči me neće naterati da se istrčim, Holideje — osmehnuo se u ogledalu. — Vidite, procenio sam vas... Dok Holidej, veliki revolveraš. Ne, još ne želim da izvršim samoubistvo, Holideje. Mogu da čekam.

— Šta? Nečiju naredbu?

To je debelog revolveraša pogodilo. Zadržao je dah i mesnatom pesnicom tresnuo o šank, ali se uzdržao od potezanja pištolja. — Među nama nema ničega, Holideje — rekao je uzdržano. — Ako vam se ne sviđa kako pravim razdeljak, on-

da recite i ja ću ga praviti na drugoj strani.

Paskove reči izazvale su prigušen smeh jednog od njegovih prijatelja.

— Voleo bih da ti podelim kosu na čelu — resko je rekao Dok. — Uzgred, gde je tvoj ričokosi prijatelj?

— O'Dej će to sam reći.

— On ne govori mnogo, ali i ne mora, zar ne Džok? — umešao se drugi bandit.

— To je tačno — složio se Pasko. — Tak je miran čovek. Ali, može da bude i ćudljiv. Niega niko ne može da predvidi. No, sigurno će doći, to se možemo kladiti.

Dok Holidej je rukom pozvao šankera. — Pivo — čaša sa pivom stavljena je pred niego i Dok Holidej je otpio nekoliko gutljaja ne skidajući oči sa Paska. Ta hulja imala je nešto na umu... možda da ga ubije s leđa. Dok Holidej je ispio piće i idući natraške, izašao iz saluna.

Trotoar sa njegove strane bio je pust. Te večeri bilo je izuzetno tiho i u malo kuća gorela je svetlost. Lirkoln Viver je svoju aščinicu zatvorio neuobičajeno rano. Dok Holidej je lagano odšetao do svog hotela motreći budnim okom na zamračene dovratke i sporedne uličice.

— Laku noć, mister Holideje — ispratio ga je noćni portir.

— Laku noć — odgovorio je Dok Holidej penjući se uz stepenice. Palidrvce je stajalo na svom mestu i Holidej je ušao unutra i zaključao vrata. Odabravši iz tabakere jednu cigaru, zapalio je i seo pored prozora. Setio se Teni Korbi i predivnog doživljaja sa njom, koji mu je nadoknadio nevolje i opasnosti koje je doživeo i one koje su ga još čeka-

le. No, sada je imao još jednu obavezu, morao je brinuti i za nju.

Odjednom je kroz tiho zavijanje vetra začuo neki šum nalik na škripanje poda. To su ubice dolazile po njega. Stisnuo je pesnice i prišao vratima. Na odmorištu stepenica sada je jasno čuo grebanje čizama po podu, a onda je nastala tišina. Otključao je vrata i stisnuo kvaku. Dvournio se nekoliko trenutaka, a onda naglo otvorio vrata i izašao u hodnik. Našao se licem u lice sa nekom osobom koja je stajala u senci polumračnog hodnika. Nepoznati je iznenađeno ustuknuo i svetlost iz predvorja obasjala je lice Džeka Kildera.

Kilder je digao revolver, ali je Dok Holidej munjevito potegao i opalio. Tane se uz prigušen udar zarilo u nadzornikova prsa. Kilder se zateturao, pružio ruku da uhvati ogradu i promašio, a onda se strmo glavio niz stepenice. Udar njegovog teškog tela o pod potresao je zgradu. Dok Holidej je potrčao do odmorišta i pogledao dole.

— Gospode bože! — izustio je uplašeni portir.

Dok Holidej je sišao niz stepenice i prekoračivši preko tela, izašao na ulicu. Nekoliko konja bez jahača stajalo je pored trotoara. Dok Holidej se sagnuo i skočio u stranu, jer je u tom trenutku sa suprotne strane ulice prema njemu planuo crvenkasti vatreni jezičak. Dok je ispalio metak u pravcu vatrenog bleška i začuo lomljenje stakla.

Zerčen uz zid od dasaka Dok je sačekao da mu se oči naviknu na tamu, a onda pošao preko ulice. Vrata ašćinice bila su otvorena i iz dubokog mraka odjeknuo je još jedan pucanj. Holidej je uzvratilo,

a onda je, prišavši restoranu, zastao zaklonjen iza dovratka i izbacio prazne čaure. Za čoveka u restoranu nije bilo drugog izlaza.

Udahnuvši duboko, izvirio je iza dovratka, ali umesto očekivanog kretanja u salunu ugledao je samo nejasne siluete stolova i stolica. Holidej je preskočio prag i iz unutrašnjosti je planuo hitac. Tane je odbilo iverku od šanka preko kojeg je Dok preskočio. Puzeći na rukama i koljenima, Dok se dovukao do kraja šanka. Začuo je nečije psovke u mraku i nagađajući pravac, opalio. Vrata kuhinje su se zalupila i u zgradi je nastala tišina.

Dok Holidej se uspravio, lako preskočio šank i zastao ispred zatvorenih vrata. Zakoračio je korak napred i čuvši zapinjanje pištolja, stao u stranu. Istog trenutka vrata su se zatresla od pucnjeva i udara kuršuma.

— U redu — rekao je — izađi ovamo ili si mrtav!

Pošto nije dobio odgovor, pružio je nogu i udarcem cipele otvorio vrata. Prema njemu se slika kiša kuršuma. Više kuršuma nego što je bilo u jednom revolveru. Setivši se revolvera Džoka Paska, Dok se uklonio od vrata i naslonivši se leđima na zid, doviknuo. — Pasko, jesi li to ti?

— Da, ja sam — začuo se revolverašev glas. — U pitanju je greška!

— Tačno — izustio je Dok. — I tu grešku si ti napravio. Imaš li još metaka u pištoljima?

— Ne, prazan sam.

— Dobro, izađi napolje dignutih ruku. Odvešću te odavde pravo še-

rifu da vidim šta će on uraditi. Dakle, brojim do pet, a ako ne izađeš, doći ću po tebe.

— Dobro — rekao je Pasko pomirljivo.

Dok Holidej je napregnuto oslušnuo i čuo metalni šum klizanja metaka u magazin, a onda je odjednom iz mraka iskočila kratkonoga silueta debelog revolveraša i revolver u njegovoj ruci planuo je crvenkastom svetlošću. Holidej je osetio udar vrelog vetra po licu, a onda je u njegovoj ruci zagrmio „kolt”. Pasko je muklo, krkljavo zastenjao i spotakao se. Revolver mu je ispaao iz ruke na pod, a onda se revolveraš skljkao na tlo.

Dok Holidej je vratio revolver u futrolu i pošao bliže sve dok vrhom cipele nije dodirnuo telo palog revolveraša. Pasko je zastenjao.

— Čuješ li me, Džok? — zapitao je Holidej.

Pasko je okrenuo glavu i zakašljao se. — Ču... čujem te.

— Pre ili posle ovo se moralo desiti — rekao je Dok Holidej. — Jesi li ti ubio Tima Mak Korda?

Pasko se krkljavo zasmejao. — To bi hteo da znaš, je li? Pa lepo, mislim da je sada svejedno. Ne, nisam ja, Taker O'Dej je prisvojio sebi tu privilegiju. Neka te nosi vrag, Holideje, ja odlazim... samo nešto ranijim vozom, to je sve — revolveraša je izdao glas i on je muklo dodao. — Daj mi jedan viski.

Na tih šum iza sebe Holidej se okrenuo i u vratima ugledao nečiju siluetu. Potegao je revolver. — Ko je to? — zapitao je.

— Zamenik Bols — začuo se odgovor. Kresnulo je palidrvce i

Bols je zapalio svetiljku iza šanka. Zagledavši se u Paska koji je ležao na podu, ugasio je palidrvce. Zatim je čučnuo i uzeo „kolt”. — Je li borba bila poštena?

— Ne, Pasko i Kilder nisu se držali pravila. Ali, sve se ipak izvršilo kako treba. Tražio je viskija.

Bols je obrisao usta rukavom i potražio pogledom po šanku. — Ja ću mu doneti.

— Nema potrebe — rekao je Dok — već je izdahnuo.

— Je li mrtav?

— Da, a takođe i Kilder. Name-ravate li da me uhapsite?

— Zašto?

— Pa, Trejsi ima svoja sopstvena pravila, zar ne?

— Možda, ali ja ih ne sprovodim uvek.

— A Kordijeva?

— Kordijeva? Na šta ciljate?

— Dosta mi je bilo nagoveštavanja, zameniće. Ovaj grad je pod Kordijevom vlašću. Noćas je on poslao Kildera i Paska na mene, a on stoji i iza ostalih razbojničkih poduhvata u ovoj oblasti.

Bols se počeošao po nosu. — Imate li dokaza?

— Koliko vam dokaza treba?

— Više nego što je reč jednog došljaka — rekao je Bols okrećući Paskov revolver u ruci. — Priznanje ili iskaz svedoka. Mislim da bi bilo bolje da predemo do recepcije i porazgovaramo sa portirom — cev revolvera bila je okrenuta ka Doku. — Slažete li se?

Dok Holidej je pokretom ruke otklonio cev revólvera. — Budući da me tako učtivo pitate, naravno da se slažem — rekao je.

Bols je pošao napred, a Holidej

za njim. Uputili su se prema hotelu dok su se tu i tamo na prozorima kuća počele paliti svetlosti. Radoznalci su pošli na ulicu, a noćni portir jedva da je mogao da govori. Dok ga je Bols ispitivao, on je zamuckivao i tresao se ne prestajući da zuri u Kilderovo telo koje je ležalo u predvorju.

— Sve što znam to je da je Kilder pošao uz stepenice sa revolverom u ruci — izustio je najzad. — Odjeknula su dva pucnja i on se srušio niz stepenice — no i to je bilo dovoljno da uveri šerifovog zamenika da je Holidej samo branio sebe.

— U redu — rekao je Bols Doku Holideju. — Možete ići. Ali, na vašem mestu, ne bih više pominjao Kordija i Trejsija, sem, naravno, ukoliko nemate nešto čvrsto da potkrepite vaše optužbe. Laku noć!

— Laku noć! — odgovorio je Dok Holidej.

Bols se zaustavio ispred vrata. — Uzgred, pošto ste ih vi ubili, treba da platite pogreb — Bols se osmehnuo. — To je po nepisanim pravilima ovog grada.

Holidej je već hteo da protestuje kada je neko krupniji i snažniji odgurnuo Bolsa u stranu i stupio u krug svetlosti. Bio je to šerif Trejsi, a za njim su došli i drugi, ispred svih, požuteo kao vosak u licu, gradonačelnik Korbi, odeven u taman, do grla zakopčan sako.

— Šta se, do vraga, ovde događa? — zaurao je Trejsi. — Ko je ubio Džeka Kildera?

— Na neki način on se sam ubio — rekao je Bols. — Pokušao je da ubije ovog gospodina i nije

uspeo. Portir je posvedočio da je ovaj gospodin delovao u samoodbrani.

Trejsi je uzdržano pogledao Korbiju i prišao lešu. Ispravivši se, obratio se Doku Holideju. — Da počnemo najpre sa tim da to nije gospodin, već Holidej. Čovek koji istina nije do sada nigde ucenjen, ali po mom mišljenju, nije ni savim nevin — pošto Holidej nije reagovao, šerif se obratio portiru. — Ko je pucao prvi?

Portir je ponovio svoj smušeni iskaz. Kada je završio, javio se Linkoln Viver.

— To je bacanje prašine u oči, šerife. Priča se da je taj čovek revolveraš i da je u bekstvu. Meni je pretio i ako ga ne uhapsite, onda znači da je zakon čista igrarija!

— A ti si lupež i protuva koja napada s leđa — presekao ga je Dok Holidej dodirnuvši vrhovima prstiju dršku revolvera. — Zame-niče, ovaj čovek je napao i opljačkao Frenka Hegena. mnogi su videli kada sam ga gonio.

Spolja se začuo žagor odobravanja i Kordi je zaurao. — Tišina! Dosta tih budalaština! Linkoln Viver mi je dao razložno objašnjenje i ja sam optužbu odbacio. Želim da vas podsetim da je Viver građanin Graden Sitija, a da je ova individua došljak i šerif smatra da je možda i bandit. Zameniče Bolse, vršite svoju dužnost!

Dok Holidej je pogledao Bolsa. Trljajući se po nosu, Bols je rekao. — Već sam to učinio, gradonačelnice. Kilder i Pasko su pokušali da ubiju mister Holideja i... kao što sam rekao, oni su počinili zločin a ne on. Ako tražite da uhap-

sim nedužnu stranu, mogu samo da kažem da to neću učiniti.

— Odlično, zameničel! — doviknuo je neko iz pozadine. — Pitaj Korbija namerava li da tebe uhapsi zato što mu se protiviš.

Korbi je mrtvački pobledao. Pogledao je napolje nebi li identifikovao onoga ko je to rekao i dodao. — Šerife, ispraznite ulicu. Ne želim da me na ovaj način neko pravi budalom. Jeste li čuli?

Trejsi je izašao napolje i počeo da viče. — Raziđite se kućama ili ću vas sve strpati u zatvor! Brzo, brzo! — gomila se razišla i udaljila niz ulicu. Sav namргоđen Trejsi je stao pred svog pomoćnika. — Gde je Pasko?

— Na drugoj strani ulice — odgovorio je Bols. — U restoranu. Mrtav je. Ovde je jedan njegov revolver — Bols se potapšao po opasaču. — Drugi revolver je tamo. Napisaću izveštaj, ali shvatio sam da mislite na suđenje?

Trejsi je upitno pogledao Kordija. — Gradonačelniče?

— Ako hoćete suđenje — rekao je Dok — onda tražim sudiju i porotu.

— Ostavite se toga — rekao je Korbi. — Zamenik vas nije uhapsio i nije verovatno da ćete izaći pred sud. Ali, sledeći put...

— Sledeći put može sve izgledati mnogo drukčije — prekinuo ga je Dok Holidej. — Točak sreće se vrti, gospodine gradonačelniče.

Korbi je zavrteo glavom, rekao nešto prigušenim glasom i izašao iz foajea. Viver je pošao za njim.

Šerif Trejsi se obratio Bolsu. — Pođi do ukopnika i reci mu da ukloni ove leševe. Posle toga hteo bih da porazgovaramo.

Šerif Trejsi je izašao a za njim su izašla i trojica Paskovih saučesnika mrmljajući uz put kletve na račun Doka Holideja.

Bols se okrenuo ka Holideju i osmehnuo mu se.

*

Pogreb Kildera i Paska obavljen je sledećeg dana po slaboj kiši. Na groblju su bili prisutni Trejsi, Korbi i još nekolicina građana. Istog dana posle podne iz grada je punim galopom izjahao jedan sićušan čovek zlobnih očiju. Dok Holidej se našao u jednoj sporednoj ulici i videvši konjanika, pošao je za njim na pristojnom rastojanju. Ako ga predosećaj nije varao, taj konjanik je bio na putu ka Korbijevom glavnom dželatu: Takeru O'Deju.

Ubrzo je Holideju postalo jasno da je cilj čoveka koga je pratio negde u blizini vrhova Pindo. U zalazak sunca konjanik se ulogorio u podnožju planine i zapalio logorsku vatru. Holidej se ulogorio pola milje dalje i pošto je sapeo svog konja, uvio se u čebe.

U izlazak sunca čovek koga je pratio pojahao je terenom na kojem su se tragovi kopita jedva videli. Primitivši da će mu begunac tako umaći, Dok Holidej je smanjio odstojanje rizikujući da bude primećen. Nastavio je da prati konjanika kroz žbunjem obrasle brežuljke, kroz uvale i klisure. Jedan čas kasnije Dok je ugledao nekoliko brvnara skrivenih u podnožju prostrane dolje. U blizini jednog potoka paslo je nekoliko konja. Sićušni konjanik je siahao pred najvećom brvnarom, mahnuo ru-

kom nekolicini dokoličara i popevši se uz stepenice, zakucao. Vrata su se otvorila i on je ušao.

Holidej je svezao svog konja iza drveća i počeo da se šunja niz padinu. Hladan vetar dunuo je sa vrhova i sunce je zašlo iza oblaka. Podrhtavajući od hladnoće, Holidej je osmotrio ljude u dolji. Po načinu kako su nosili revolvare zaključio je da su banditi. To je svakako bilo skrovište Takeru O'Deja.

Prisećajući se onoga što je o Takeru čuo, Holidej je nastavio da se šunja niz padinu pokrivenu borovim iglicama. Na polovini padine Holidej je zastao da bi se pripremio za ono što mu predstoji. Konačno je posle nekoliko minuta napustio svoje skrovito mesto i privukao se do iza kolibe, gde ga banditi nisu mogli videti. U visokoj travi bilo je lako prići do same brvnare. U blizini glavne kolibe nalazila su se tri drveća i stigavši do njih, a odatle do malog prozora, Dok Holidej je tiho odahnulo. Onda je oslušnuo.

— A ja ti kažem da O'Dej nije ovde — rekao je neko u brvnari. — Došao si uzalud. Nije me briga šta Korbi želi. Moraće sam da se ratosilja tog došljaka.

— Vraga — rekao je na to glasonoša. — Taj došljak nije običan čovek. Spljeskao je Paska i Kilderu za svega nekoliko minuta. Dok Holidej je bolji od Trejsija.

— Jesi li rekao Dok Holidej?

— Da, Dok Holidej.

— U pravu si... taj je opasan. No, svejedno, Taker i Kerli su otišli poslom. Neće se vratiti za nekoliko dana.

— Holidej je opasno pritisnuo Korbija. Već je uspeo da uznemi-

ri ceo grad, a što je još opasnije, pridobio je onu budalu Bolsa. Zato ga nismo ubili iz zasede. Sve mora izgledati kao častan obračun, a O'Dej je jedini koji se može merititi sa Holidejem.

— Kako to misliš: može se merititi? Zar sumnjaš da će Taker biti u stanju da sredi tog čovu?

— Ne znam, Pite. Izgleda da je Holidej siguran da će on srediti O'Deja. Rekao je Pasku da mu pošalje Takeru u svako doba dana.

U brvnari je odjeknuo smeh. — Onda je taj Holidej ipak lud. Znam da je i on brz, ali sa Takerom se nikad neće moći merititi.

— Na mene nije ostavio utisak ludaka. Naprotiv, izgleda ledeno hladnokrvan i to me brine. Pošao je za Džokom kao da ide u lov na jarebice. Na Trejsija i Korbija samo što nije pljunuo. Ja... ne verujem da bi se bilo ko od vas usuđio da se sukobi sa Holidejem.

— Ne znam to — rekao je onaj drugi glas. — U redu, čim se O'Dej pojavi ja ću mu dati tvoju poruku.

Čuvši da su se vrata otvorila, Dok Holidej se neprimetno odsunjao do drveća i malo kasnije već je jahao prema Graden Sitiju.

VI

Kada je Dok Holidej stigao u Graden Siti, sunce je lagano zanimalo za horizont. Sjahavši pred salunom, bacio je pogled u unutrašnjost „Srebrne papuče“. Oko šanka bila je okupljena gomila ljudi i Dok je razaznao glas Lincolna Vivera.

— Mislite da ga se plašim? — govorio je Viver vrlo glasno. —

Ako sam bežao ispred njega, razlog je bio sasvim drugi. Uostalom, ma koliko da je vešt na pištolju i njemu će doći crni dan!

Dok Holidej se zlokobno osmehnuo. Viver, Hegenov ubica, bio je kukavica, ali je neki preteći sjaj blistao u njegovim pićem zamućenim očima. Sam Viver ne bi smeo tako govoriti da nije imao iza sebe neku podršku. Možda je za njega bila spremljena klopka za koju je Viver znao. Vrativši se do svog konja, Holidej ga je odveo u hotelsku štalu.

Popevši se uz stepenice, zapazio je da je palidrvce palo sa mesta gde ga je zaglavio. Neko je bio u njegovoj sobi i Dok Holidej je duboko udahnuo vazduh i izvukao revolver. No, pre nego što je doirnuo bravu, začuo je u sobi korače i nečiji razgovor.

Pritisnuo je lagano bravu i naglo otvorivši vrata, uperio revolver na tri čoveka koji su zastali kao sleđeni. — Stojte mirno! — upozorio ih je i nogom zatvorio vrata za sobom. — Ko ste vi i šta tražite u mojoj sobi?

— Mi... mi smo prijatelji, gospodine Holideje — promućao je jedan. — Zar nas se ne sećate?

U sobi je vladao polumrak i Dok Holidej je kresnuo palidrvce i podigao ga iznad glave. Bila su to zaista trojica od onih građana koje je Hegen doveo u ašćinicu. Holidej je vratio revolver u futrolu i zapalio stonu lampu.

— Da, sećam vas se — rekao je. — Kako ste ušli ovamo?

— Portir nam je otvorio rezervnim ključem — objasnio je najviši od trojice. — Kao mi, i on je na

vašoj strani. Kao mi, ni on nije hrabar čovek.

Dok Holidej se umorno spustio na krevet i odbacio šešir na stolicu. — To nije novost za mene, gospodo. Dugo sam jahao i umoran sam. Ako imate nešto da kazete, olakšajte svom srcu.

Ljudi su izmenjali poglede, a onda se visoki građanin obratio Holideju. — Osećamo se donekle odgovornim za Frenkovu smrt. Mi smo ga ostavili na cedilu onda kad mu je pomoć bila potrebna. Naravno, moramo brinuti o svojim porodicama, ali i Frenk je imao porodicu, a ipak je pokušao da bude pravi čovek. Želimo da vam pomognemo, gospodine Holideje.

— Hvala na tim željama, ali kako?

— Jedan način je 'da razgovaramo sa građanima. To smo već učinili i mogu da vam kažem da u Graden Sitiiju ima mnogo onih koji su siti Trejsija i Kordija. Ono što ih brine, to su Taker O'Dej i razbojnici koji jašu sa njim. Pogledajmo istinu u oči. Oni su neka vrsta čuvara reda i to mi znamo. Naravno, oni su Korbijevi čuvari reda, ali to trenutno ne menja stvar. Ako je neko bio hrabar da otvori usta, tome su O'Dej ili Pasko odmah skraćivali jezik... zauvek.

— Paskovi dani su okončani — rekao je Dok. — Ostao je još O'Dej. Ali, sledeći put kada dođe, više se neće vratiti iz grada. Recite građanima da sam spreman na sve i kada dođe do obračuna, moraju se odlučiti na čiju će stranu stati.

— Reći ćemo im, mister Holide-

je. Još nešto. One noći kada je Frenk ubijen, video sam Vivera Linkolna kako izlazi iz Frenkove ašćinice. Izgledao je nervozan i žurno se udaljio. Nisam o tom razmišljao dok nije pronađeno Frenkovo telo.

Dok Holidej je blesnuo okom. — I to tek sada kažete?

— Pa, rekao sam vam... ja nisam hrabar čovek.

Dok Holidej je klimnuo glavom. — Tako je, dakle, Viver došao do restorana. Recite mi jeste li to rekli Trejsiju ili Bolsu?

— Ne. Nisam imao dovoljno hrabrosti.

— A sada, da li biste sada smeli to da izjavite?

Gradanin je progutao vazduh, ali je skupio dovoljno snage da kaže. — Bih, na to me obavezuje Frenkova smrt. Ali, nemam poverenja u šerifa, a Bols je dosta neodređen.

— Bols je pošten — rekao je Holidej. — U redu, vi se sada vratite vašim porodicama, a ja ću preduzeti šta bude potrebno. I hvala vam na poverenju.

Trojica posetilaca izašli su u hodnik i Dok je zatvorio vrata za njima. Predstojalo mu je obavljanje jednog posla... posla za Frenka Hegena, za njegovu udovicu i kćeri. Stavivši šešir na glavu, sišao je niz stepenice i zaustavio se pored portirske lože. — I vi ste na mojoj strani, zar ne?

Portir je klimnuo glavom i naočare su mu kliznule niz nos. Holidej je prošao pored njega i izašao na ulicu. Osvrnuvši se oko sebe, ugledao je Vivera koji se tog trenutka pojavio iz saluna i pošao

prema njemu. Prepoznavši Holideja, zastao je kao ukopan.

Holidej se osmehnulo. — Zdravo, Linkolne — pozdravio ga je glasno i pošao napred. — Verujem da si jedva čekao da me vidiš!

Viver se počeo okretati sa namerom da pobegne, ali ga je Holidej predupredio. — Stani! — doviknuo mu je i pošao brže.

— Ja mogu da radim šta mi je volja — odgovorio je Viver nesigurnim glasom, ali je stao.

Holidej je nastavio da mu prilazi kroz polutamu koja ih je razdvajala. — Više se ne možeš izvlačiti, Viver — rekao je oštro. Imam dokaze da si ti ubio Frenka Hegena. Pođi sa mnom do šerifa, gde ćeš biti stavljen u zatvor.

Dišući šumno, Viver je unezvereno pogledao levo i desno. Verovatno da je po Holidejevom držanju zaključio da je pao u klopku, a možda se pod uticajem alkohola uzdao da u mraku Holidej neće primetiti njegov pokret. Pružio je ruku ka revolveru, ali pre nego što je uspeo da ga uperi, Holidejev „kolt“ je planuo. Viver se okrenuo oko sebe i pao sa licem okrenutim zemlji. Holidejev metak pogodio ga je među oči.

Vrata saluna su se šumno otvorila i snop svetlosti obasjao je šerifa Trejsija i njegovog zamenika Bolsa iza njega. Nekoliko ćutljivih ljudi izašlo je iz saluna i bez reči su se svi zagledali u palog Vivera i Holideja. Trejsi im je naredio da se vrate unutra.

Pošto je pregledao telo, Trejsi je ustao i bacio pogled na revolver u Holidejevoj ruci. — Ubio si ga iz zasede!

— Pardon, greška — rekao je

Dok. — On se prvi mašio pištolja, jer sam mu zapretio da će biti uhapšen zbog ubistva Frenka Hegenena.

Zamenik Bols je prišao lešu digao sa trotoara Viverov revolver. — Istinu govori, šerife. Viverov revolver je zapet.

Trejsi je opsovao. — Vama kao da je to drago, zameniće.

— Nepristrasan sam kao što šerifu dolikuje — odgovorio je Bols značajno. — No svesrdno, vi stičete loše navike, mister — obratio se Holideju. — Ne znam da li vi stvarate neprilike ili one same dolaze, ali neka vam ovo bude poslednji obračun. Još jedan ovakav izgred i uhapsiću vas!

— To važi i za mene — rekao je Trejsi. — I ne zaboravite da sam od mnogih gradova potražio izveštaj o vama. Siguran sam da će se naći bar jedan gde ste napravili neki prestup, a onda ću vas sa zadovoljstvom strpati u zatvor.

— Baš ste velikodušni, šerife — rekao je Holidej cinično. — A da li to važi i za O'Deja? Ili njega častite pićem?

— Kakve veze ima O'Dej s ovim što sam rekao?

— Koliko sam čuo, O'Dej je učenjen u Montani. Postoji poternica i iz drugih mesta. Prema tome, sigurno je da nije učenjen zato što je krao jabuke.

Bols je oštro pogledao šerifa. — Jeste li vi znali za to? — zapitao je.

— Ne, ali i ne verujem u to. Mora da je ovaj čovek nešto pomešao.

Holidej je ostao uporan. — Ta-

ker O'Dej nije svakidašnje ime, šerife. Hoću da vas podsećam da skrivanje odbeglih bandita nije po zakonu.

— To je strogo kažnjivo — rekao je Bols.

— Do đavola — rekao je Trejsi razljućeno — zar njemu više veruješ nego meni? On pokušava da muti, a ti si još zelen, pa si to progutao. Taker je možda revolveraš, ali nije učenjen zločinac.

— Nadam se da je tako — rekao je Bols gledajući netremice Trejsija. — Za tvoje dobro.

Trejsi se namrštio. — Počisti ovo, Bolse — naredio je, a onda se udaljio vukući noge. Bols i Holidej su ga ispratili pogledom do šerifske stanice, a kad je on ušao unutra, Bols se obratio Holideju.

— Trejsi nije ni upola ono što je bio pre vašeg dolaska. Izgubio je dosta samopouzdanja. Juče je povukao iz banke svoju uštedevinu i stavio je u siružbenu kasu. Ponaša se kao čovek koji uskoro namerava na put.

— Možda mu u ovom gradu gori pod nogama — rekao je Dok Holidej vraćajući revolver u futrolu. — Događaji će početi da se nižu. Građani su siti Korbijevog cirkusa, a takođe i njegovog klovna Trejsija.

— Trejsi je još uvek šerif, mister Holideje — rekao je Bols. Pogledao je leš pred svojim nogama. — Čuo sam za šta ste optužili Vivera i verujem da niste to učinili bez sigurnog dokaza. I meni je on uvek bio sumnjiv. Ali, da li ste baš morali da ga ubijete? Neko ko ume oružjem da barata kao vi, mislim da nije morao biti tako drastičan.

— Nije bilo drugog izlaza — rekao je Dok Holidej. — Bila je pomrčina i nisam smeo da rizikujem. Ipak imam samo jedan život.

— Doneću nosila iz stanice — rekao je Bols — pa ću sa nekim preneti Linkolna u mrtvačnicu. Ako Vilogbi spava, ostavićemo telo u štali.

No i mrtvačnica i štala su bile zatvorene. Bols je zbog toga sa još jednim građaninom odneo telo u hotel i ne obazirući se na portirove proteste, smestio ga u ostavi pored predvorja. To je razljutilo portira.

— Ovaj posao više nikada neće biti isti, kao ni ovaj grad — požalio se portir. — Ne znam šta me je navelo da ostanem da živim u Graden Sijiju.

Dok Holidej je mislio slično dok je razmišljao o šerifovom zameniku. Ni on više neće biti isti i sve više je ličio na pravog dobrog šerifa. Nešto kasnije, kada je budan ležao u postelji, Dok Holidej je razmišljao o događajima koji su se odigrali od njegovog dolaska u Graden Siti. U ovoj opasnoj igri uklonio je tri male ribe: Paska, Kildera i Vivera, ali glavna riba još uvek je mirno sedela u svojoj ranč kući. Možda je glavni čovek izgubio nekoliko sitnih poteza, ali još uvek nije bio poražen. Da bi Korbi bio poražen, bili su potrebni toliko neosporni dokazi da ih čak ni Trejsi ne bi mogao zaobići. Viver je mogao pružiti te dokaze, ali možda ne bi hteo. U svakom slučaju, sada više nije ni mogao. Preostajao je samo Korbijev glavni čovek Taker O'Dej i njega je trebalo uključiti u igru.

U toj igri cilj je bio tući O'Deja, ali ga ne ubiti. No, da li je to bilo moguće? Sa Takerom O'Dejom nije bilo šale. Bio je veliki uspeh potegnuti brzo kao on, a da ne govorimo o tome koliko je bilo riskantno birati gde upraviti metak. Takva preciznost mogla je čoveka koštati glave.

Dok Holidej je kresnuo šibicu i zapalio cigaru. Još nije bilo vreme da pozove šerifa Tejlora. Pre toga je morao da Korbiya satera u tesnac, a da bi to postigao, bilo mu je potrebno poverenje građana. Možda će sve zavisiti od šerifovog zamenika, a kako će se on ponašati u odlučnom trenutku, to niko nije znao.

*

Zvao se Kerli Borden. Bio je odeven u košulju jarkoplave boje sa belim prugama i tesne pantalone sa nogavicama zataknutim u široke čizme na kojima su zveckale velike srebrne mamuze. Njegova grgurava kosa presijavala se kao uglučani bakar.

Kerli je jahao finog belog konja i nosio je dva revolvera kalibra 44, čije su drške bile okrenute napred radi unakrsnog potezanja.

Samouveren zbog svog mladalačkog izgleda i sposobnosti baratanja revolverima, Kerli je uobražavao da se može meriti sa svakim izuzev sa Takerom. Tog jutra zaustavio je svog konja u dvorištu Korbijevog ranča. Namignuvši kauboju koji je čuvao pristup kući, sjahao je i, ne kucajući na vrata, ušao unutra.

Našavši se u holu, nabacio je svoj „stetson“ na čiviluk i glasno

dozvaao. — Korbi, Borden je ovde!

Taj mladić nije imao nikakvog poštovanja za bilo koga ko nije pripadao bratstvu revoiveraša. Ovaj bogati rančer bio je mudar, to je istina, ali trebalo mu je nešto više od mudrosti i novca kada se nađe u škripcu, kao što je to sada bio slučaj. O'Dej mu je rekao. — Pođi, Kerli. Ne nameravam da na svaki Korbijev zvižduk pođem kao kuca podvijenog repa. Taj Holidej nije neka superklasa. Čuo sam da je brz, ali mislim da su to bajke. Pogledaj ga, odmeri ga i ako smatraš da je tvoj kalibar, sredi ga. U protivnom, moraću ja da pođem da to završim...

Čuvši približavanje koraka, Borden je stavio ruke na kukove. Na pojavu Teni Korbi razvukao je usne u osmeh i otkrio bele zube. — Mis, je li Birčel kod kuće?

Teni je učtivo odgovorila. — Odmah će doći. Jeste li vi neki njegov poslovni prijatelj? — rekla je jetko i Borden se namrštiio.

— Mislim da jesam — rekao je osećajući da je naišao na nesigurno tlo.

U tome se pojavio Birčel Korbi, naizgled iscrpen i umornih crta lica. Pokazao je palcem prema vratima i otvorio ih. — Uđi ovamo, Kerli.

— Odmah — promumlao je Borden gledajući pohlepni pogledom Teni, kao da očekuje da joj bude predstavljen. Ali, Korbi je samo razdraženo pročistio grlo. — Moja nećaka se sprema za grad. Dođi ovamo, važno je.

Razočaran Korbijevim nedostatkom uglađenosti, mladi revolveraš se gegajući uputio niz predvorje.

Kada se na ulazu u sobu osvrnuo, Teni više nije bilo. Čuo je samo kako su se spoljna vrata uz tresak zatvorila.

— Ko je to bio? — zapitao je.

— Moja nećaka Teni — zatvarajući vrata svoje radne sobe, Korbi je pokretom ruke pokazao Bordenu stolicu pored pisaćeg stola. — Sedi, Kerli — kada se Borden zavalio u stolicu i ispružio noge, Korbi je zapitao. — Gde je Taker? Zvao sam njega.

— Zna da ste ga zvali — rekao je Borden gegajući stopalom leve noge levo i desno. — Ja sam došao umesto njega. Taker se odmarao od puta u Red Benk.

Korbi je zadobovao prstima po pisaćem stolu. — Šta on misli, ko je on, primabalerina? Ovde stvari postaju nezgodne i potreban mi je njegov revolver da reši probleme. Ne tvoj revolver, već njegov. A sad odlazi i dovedi ga ovamo što pre možeš.

— Čekajte malo, mister Korbi — rekao je Borden. — Govorite sa drugim revolverašem u ovoj državi. Nisam ja vaš glasonoša. Taj Holidej, zbog koga ste toliko unezvereni, nije bogzna šta. Ja ću se pobrinuti za njega. Taker vam nije potreban i on vam je to po meni poručio.

Korbi je zamišljeno pogledao Bordenove naopako nameštene revolve-re. — Poznaješ li Holideja?

— Čuo sam za njega, a to je ono što je važno. Dobar je, čak i vrlo dobar, ali, to je sve. Koliko smo Taker i ja čuli, vi imate dva problema... Holideja i Bolsa.

— To nije sve — rekao je Korbi. — U gradu se kuva. Građani su počeli opasno da brbljaju. Sve to

pripisujem Holideju, ali kad njega više ne bude, situacija će se stabilizovati. Dobro, prepustiću ti Holideja ako Taker misli da je tako najbolje. Ali, neću omaške. Moraš da ga središ.

— Razume se, mister Korbi — Borden je zadovoljno pristao. — A šta ćemo sa Bolsom?

— Zaboravi ga zasad. Čim Holidej bude sređen, njemu će sinuti sijalica — Korbi je uzeo bocu viskija iz ormarića i stavio čašu na sto pred revolveraša. — Posluži se, Kerli.

Pošto je Borden nalio čašu pićem, Korbi ga je zapitao za posao u Red Benku.

Borden se osmehnuo. — Sve je ne može biti lepše. Našli smo čoveka kome je potrebno hiljadu pet stotina grla goveda za Kaliforniju i platiće dvadeset dolara po grlu za isporuku na utovarnoj stanici u Kosinku. Čekaće nas tamo do prvoga u sledećem mesecu, a tek onda će stoku potražiti na drugom mestu.

Ozbiljnog lica Korbi je nasuo sebi piće u čašu. — Posao je dobar, ali ako ne počistimo svoje dvorište nećemo biti u stanju da ga završimo.

— Ja ću danas počistiti Holideja — rekao je Borden. — Da li će to čišćenje biti dovoljno?

— Mislim da hoće. Ali, ima još nešto što me brine. Onaj čovek koga je Taker pre tri nedelje uklonio, bio je federalni šerif i sumnjam da je Holidej u nekoj vezi sa tim. Ako i Holidej radi za federalce, onda će dva mrtva policajca domamiti ovamo četu federalnih šerifa. U tom slučaju nećemo biti u mogućnosti da krenemo stoku.

— Ne verujem da je Holidej jedan od njih, iako je ponekad drugovao sa Vajatom Erpom — rekao je

Borden. — Uostalom, nedavno je u Torču ubio sina nekog rančera i verovatno da je zbog toga učenjen.

Korbi se zainteresovano zagledao u revolveraša. — Jesi li siguran?

— Taker tako kaže, a on obično zna šta govori.

— Odlično! To će Trejsiju biti od pomoći. Tražio je obaveštenja o Holideju i ako dobije takav odgovor, moći će da ga uhapsi. To je izvanredno, Kerli. Vidiš, možeš poći da središ Holideja, ali najpre reci ovo i Trejsiju. Trejsi bi mogao da bude u pozadini sa puškom, za slučaj da ne budeš tako brz kao što misliš. Samo...

Rumenilo je oblilo mladog revolveraša. — Stanite malo, Korbi — rekao je oštro. — Nisam ja neka drugorazredna protuva, ja sam Kerli Borden. Nema potrebe da me Trejsi podržava!

— Učini kao što sam ti rekao. Neće te on podržavati. On će se naći tu da ga uhapsi ako bude samo ranjen.

— Čujte, ubiću tog Holideja — dunuo je ljutito kroz nos Borden i stisnuvši vilice, otkrio bele zube. — Ubiću ga, i to danas.

— Pasko je isto to rekao i sedeo je na istom mestu na kojem ti sediš.

— A ko je bio Pasko? Reći ću vam! Džok Pasko je bio bivši čovek koji nikada nije stigao do prve klase.

— Bio je revolveraš.

— Kažem vam da nikad nije ušao u prvu klasu! Koga je on ikada pobedio, sem nekoliko nepoznatih revolveraša koji nisu ni znali šta je revolver? — Borden je stisnuo šakama naslon za ruke i iskolačio oči kao da će mu iskočiti iz očnih

duplji. — Nemojte me upoređivati sa Paskom, mister Korbi. Ja tako brzo potežem revolver da ćete pomisliti da vas oči varaju. Videćete.

— Neću videti... ja ostajem ovde dok ne čujem da je Holidej ohlađen i da leži u mrtvačnici. Sredi to, Kerli, i imaćeš stotinu dolara više u džepu. Ako ne uspeš, na tvoju glavu sručiće se nesreća. A sad pođi. I zapamti sve treba da izgleda što prirodnije... ne kao ubistvo, nego kao pošten revolveraški obračun.

— Biće sve tako zašćereno da ljudi neće ni primetiti kad ga progutaju.

— Moram da naglasim da Bols ne treba da čuje tvoj razgovor sa Trejsijem. Mogao bi da upozori Holideja.

— Nije me briga ako to i učini.

— Budi pametan, Kerli. Iznenade-nje je odlično oružje. Čovek koji ne želi nikakvu prednost je budala, a budale obično ne žive dugo.

Kerli Borden se bez reči okrenuo, izašao u predvorje i uzeo svoj šešir zapažajući raskošan nameštaj. Svi-la, saten, mahagoni. Korbi je bio za-ista masna guska, to je sigurno. Ali, O'Dej je rekao da će to sve izme-niti. Vreme je, rekao je, „da pravi ljudi dobiju odgovarajuću nagradu. Od sledećeg krda koje prodamo Korbi će dobiti deset procenata umesto dosadašnjih uobičajenih se-damdeset pet. Ako mu se to ne bu-de dopalo, biće sahranjen na svom ranču...”

S osmehom na licu Kerli Borden je smelo zakoračio na jutarnje sun-ce, duboko udahnuo čist vazduh i pojahao svog belca. Danas će poka-zati O'Deju ko je on i zaradiće Kor-bijevu nagradu. Bar tako je on mi-slio dok je jahao ka Graden Sitiju.

VII

Teni Korbi je tiho zakucala na vrata. Na pitanje „ko je?” jedva je uspela da kroz stisnuto grlo s mu-kom istisne reči „ja, Teni.” Zatim je čula okretanje ključa u bravi i pri pomisli da će sama ući u hotel-sku sobu jednog muškarca val ru-menila oblio joj je lice.

Holidej je širom otvorio vrata. — Teni! — uzeo je za ruku i privukao sebi u zagrljaj dodajući. — Šta se desilo? — no nije joj dao da odgo-vori, već je pritisnuo svoje usne na njene.

Ona mu je uzvratila poljubac, ali je žurno odvojila usne od njego-vih. Očigledno da je bila nervozna i da je nešto mučilo. — Ne znam tačno — rekla je. — Na ranč je do-šao neki čovek koji mi izgleda veo-ma opasan. Nikada ga ranije nisam videla. Stric i on razgovarali su u četiri oka. Ima nešto kod tog čove-ka što me strašno plaši...

Dok Holidej je zapitao. — Opiši mi ga — rekao je zatvarajući vrata.

Opis koji mu je dala nije odgo-varao njegovom sećanju na Takeru O'Deja i na njegovom oštro ocrtanom markantnom licu ukazala se senka razočarenja. Nadao se da će se sukobiti sa O'Dejom, a umesto njega došao je neko drugi.

— Nosi dva revolvera — rekla je Teni. — Nema više od dva deset go-dina.

Preturajući po sećanju Dok Holi-dej se zaustavio na Kerli Bordenu. U skrovištu bandita čuo je da je O'Dej otputovao u Red Benk sa ne-kim ko se zvao Kerli. Nije o tome do tog trenutka razmišljao, ali sada se življe opomenuo svega što je znao o mladiću sa dva revolvera.

Borden je stekao priličan glas još od svoje petnaeste godine. U stočarskom ratu koji je besneo u tim krajevima mnogi ljudi su stekli izvesnu reputaciju, ali najveću od svih stekao je mladi Borden.

— Hvala ti što si me opomenula — rekao je Dok Holidej i prigrlio je. — Ne mogu ti reći koliko cenim tvoju pažnju i brigu.

— Ja opet moram da priznam da su me na to nagnali sebični razlozi — rekla je Teni i osmehi joj je zaigrao na usnama. Pri slaboj svetlosti koja je dopirala kroz prozor Holidej je na njenom bledom licu zapazio napetost. Ona je nastavila dalje. — Ne želim više da se vratim u kuću mog strica. Odjednom mi je postao potpuno stran. Možda je, u stvari, uvek i bio stranac. Pretpostavljam da me je zavarala njegova fizička sličnost sa mojim ocem — pogled joj je odjednom postao zamućen kao da će zaplakati. — Bili su braća, ali su možda zbog moje majke bili i suparnici.

Dok Holidej je nabrao obrve. — Kako to misliš?

— U kući na ranču postoji portret moje majke. Moj stric je često sedeo ispred i zurio u njega. Prošle noći popio je više nego obično i rekao „tvoja majka se udala za pogrešnog čoveka. U tome je nevolja.“ Bila sam suviše zaprepašćena da ga pitam šta je time mislio, ali kasnije sam shvatila da je pod pravim čovekom mislio na sebe. Iskreno rečeno, ne sviđa mi se kako me gleda. Te večeri, kad je bio pijan, oslovio me je sa Meri... naravno, to je bila greška, jer je Meri bilo ime moje majke.

Dok Holidej je pomilovao vrhovi-
ma prstiju od uha do vrha brade i

poljubio je između obrva. To je već bio problem van domašaja njegovih moći, bar u tom trenutku. — Možda bi zaista bilo pametno da ostaneš u gradu. Udesiću da dobiješ sobu u ovom hotelu — misli su mu se ponovo vratile na Kerli Borden. — U međuvremenu, ostani u ovoj sobi — prišao je prozoru i odškrinuo kape.

U tom trenutku ulicom je jahao jedan konjanik i Holidej je pretpostavio ko bi to mogao biti. Stisnuo je usne i rekao. — Inam jedan sastanak i neću se dugo zadržati — prišao joj je i tiho rekao. — Teni, ovde se događaju zločini jedan za drugim. Ja mislim da je duhovni tvorac toga zla tvoj stric. Verujem da je on pripremio i moju smrt. Hoću da budem iskren prema tebi. Došao sam ovamo sa ciljem da uništim Birčela Korbija i zlikovce koje on vodi. Ako mi se ma šta desi, potraži šerifovog zamenika Bolsa. Ako budeš u opasnosti, on će ti pomoći.

Rekavši to, izašao je u hodnik i opuštene desne ruke pošao ka stepeništu. Osećao je da mu je ruka savršeno sigurna i bio je uzbuđen tačno onoliko koliko je to bilo potrebno. Samosavlađivanje je bila prva i najvažnija lekcija koju je svaki čovek od revolvera morao da zna. Lakim, gipkim koracima sišao je niz stepenice.

— Dobro jutro — rekao je portir. — Je li vas mlada dama našla?

— Jeste. Ona će privremeno ostati u mojoj sobi.

— Ali, nije li to Korbijeva nećaka?

— Da, i baš zato će ovde ostati — rekao je Holidej. — Znaite situa-

ciju u gradu i očekujem od vas krajnju diskreciju.

— Da, gospodine, biću diskretan.

Dok Holidej je izašao na ulicu, svestan da stoji pred još jednim obračunom. Ugledao je Bordenovog belca ispred zatvorske zgrade i donio odluku da Bordena pusti da svoju zamisao realizuje.

Za to vreme Kerli Borden je sedeo na Trejsijevoj izgrebanom pišačem stolu i ljuljao nogama.

— Imaš sreće, momče — rekao je Trejsi. — Ne bi mogao odabrati povoljniji trenutak. Bols je trenutno kod Hegenove udovice — okrenuvši se od prozora, Trejsi je skinuo naočari i obrisao stakla o rukav. — I šta kažeš, Holidej je učenjen, je li?

— Taker to tvrdi — rekao je Borden uznemiren i napet uprkos svom hladnokrvnom izgledu. — Tak ima nos mada se ne zna šta je Holideja navelo da nam kvari posao. Možda čista čud. U svakom slučaju, time je potpisao svoju smrtnu presudu.

— Šta je rekao Korbi?

Borden se zlokobno osmehnuo. — Brbljao je koješta o tome da ti treba da stojiš iza mene sa puškom i uhapsiš Holideja ako ja ne uspem. Pa lepo, to neće biti potrebno, šerife. Biće potreban samo ukopnik... za Holideja.

— Ne znam — rekao je Trejsi sumnjičavo. — Holidej vraški dobro barata revolverom, i nemoj biti suviše siguran s njim.

— Prekini već jednom — izrugnuo se Borden — prišla mi je muka od straha — nasmejao se glasno... suviše glasno po Trejsijevoj mišljenju.

Borden je bacio pogled na flašu viskija koja se nalazila na stolu. — Želiš li nešto da popiješ — zapitao je Trejsi. — To će te smiriti.

Borden je dograbio flašu i zubima izvadio čep. Otpio je nekoliko gutljaja iz flaše i spustivši je na sto, rekao. — Ti radi šta hoćeš, šerife, a ja idem da potražim Holideja.

— On je u „Srebrnoj papuči” — rekao je Trejsi prišavši ponovo prozoru. — Privuci mu se sa ove strane i namami ga da izađe na ulicu. Ja ću biti ovde. Ako hoćeš, uzeću ga na nišan pre nego što počne pucnjava.

Borden je skočio sa stola. — Pogrešno si shvatio, Trejsi! — povikao je piskavim glasom i oči su mu blesnule od ljutine. — Ja ću pucati na njega. A ti i tvoj prokleti Korbi trebalo bi da se već naučite da slušate naređenja.

Trejsi je skinuo naočari i oštro pogledao mladog revolveraša. — Ne mogu da pratim tvoje misli, mladiću. Ko treba da izdaje naređenja ako ne Korbi?

— Neću reći ništa više — resko je izgovorio Borden.

— Nemaš ni potrebe — promrm-ljao je Trejsi. — Dovoljno si rekao.

— Tako je — rekao je Borden i pucnuo prstom. — Korbi će doživeti srčani udar, toliko mogu da ti kažem.

Trejsi je pogledao revolveraša. Šta je ta mlada budala lupala? Da li je mislio da kaže da O'Dej i njegovi pljačkaroši sa Pindo hila nameravaju da preuzmu oblast Kentaur? Morao je da sazna šta se zbiva u glavi mladog bandita da bi prema tome mogao i sam da planira. Već je bio odlučio da u roku od mesec dana napusti Graden Siti. Razmišljajući o Bordenovim rečima,

zaključio je da bi mogao poći i mnogo ranije.

— O'Deju se smučilo da skuplja samo sitniš — Borden je počeo da šeta po odaji i sa svakim korakom njegovo nespokoјstvo je bilo sve veće. — Mi obavljamo sav posao. Prošlog meseca Vensa je ubio neki kauboj i svakog dana sve je teže ukrasti stoku. Rančeri namerno ostavljaju stoku na pašnjacima u nadi da ćemo upasti u zamku. Obrazovali su borbene grupe sa ciljem da nas unište. Ti i Korbi ste suviše olako shvatili situaciju, stari. Vremena se menjaju!

— Ne tvrdim da ne zasluđuje više — rekao je Trejsi — a Korbi nije tako sebičan kao što mislite. Sporazumeće se sa Takerom, to je sigurno. Ali pre toga, moramo se otarasiti Doka Holideja. Pusti me da ga uhapšim onako kako ja mislim. Izvešćemo kratko suđenje i za uzor ostalim građanima obesićemo ga pre nego što lupneš dlanom o dlan.

Borden je sa negodovanjem pogledao šerifa. — Ti si kao i Korbi, samo misliš na prevare — rekao je. — Ja volim da radim prosto i jednostavno. Isto tako i Taker. Reci Korbiju da ja primam naredenja samo sa Pindo hila — Kerli Borden je namestio svoj dvostruki onasač za revolvere i otvorio vrata. Izašavši na ulicu, zastao je na trotoaru i lenjo se naslonio na potporni stub nadstrešnice.

Iz unutrašnjosti zatvorske zgrade doviknuo mu je šerif. — Uradi kao što sam ti rekao, Bordene. Ja sad idem u sporednu ulicu, a ti mi prihvuci Doka Holideja.

Borden nije ništa odgovorio i Trejsi je uzeo dvocevku sa police i obe cevi napunio mecima sa olovom

teškog kalibra. Pohitao je prema zadnjim vratima i izašao u sporednu ulicu. Dok je išao kroz uličicu iz koje se video deo glavne ulice, srce mu je ubrzano kucalo. Na nekoliko koraka od ugla zastao je i čučnuo iza bureta za kišnicu.

Trejsi nije bio svestan da je već odavno pogrešio. Trebalo je da Korbi izbaci na ulicu prvi put kada je ovaj došao sa svojim lukavim predlogom i ponudio mu novac. Sve do tada Trejsi je sebe smatrao za šerifa od karijere, koja mu je doduše nudila samo malu penziju i možda mesto pod suncem. Korbi mu je ponudio više. — Ja ću uzeti pod svoje ovu pokrajinu, šerife. Ja to mogu uraditi na pošten način, ali to će me onda koštati dvadeset godina života. Nameravam stoga da taj proces ubrzam, ali za to mi je potrebna odlučna desna ruka. Ja sam gradonačelnik, a ti si šerif. Ako se udružimo, mi ćemo osvojiti ne samo ovaj grad nego i druge. Moj je cilj da zavladam oblašću Kentaur. Ambiciozan sam? Da, ali moj plan je moguć.

— Vraga je moguć — rekao je Trejsi primetivši Holideja kako izlazi iz saluna i čvršće stisnuo dvocevku u ruci.

Uprkos naporu da bude smiren Kerli Borden je osećao da mu treperi svaki nerv. Zašto viski još nije počeo da deluje? Možda je i delovao, ali verovatno je trebalo da popije veću količinu da bi se sasvim umirio. Pomislio je da se vrati i uzme još nekoliko gutljaja, ali je u tom trenutku Dok Holidej izašao na ulicu.

Kada ga je ugledao, Borden se spomenuo razgovora koje je o Doku Holideju i njegovoj veštini baratanja revolverom slušao u usputnim krčmama. U tim razgovorima uvek je dominiralo nekoliko imena: Bil Hikok, Vajat Erp, Dok Holidej, Taker O'Dej i neki drugi... niko nikada nije pomenuo Kerli Bordena.

— Pas zna kada treba da podvije rep — bila je Takerova omiljena uzrečica. — To treba da zna i pametan čovek.

Moram proći kroz to, razmišljao je Borden panično dok mu se Holidej približavao. Ako se sada povučem, svi će me ismejati. Nikada neću podviti rep! Nikada!

Dok Holidej je prešao preko ulice i zakoračio na trotoar. Njegov glas dopro je do Bordena kao kroz san.

— Šta tebe dovodi u grad, dečko? — rekao je Dok Holidej smirenim ali granitno tvrdim glasom od koga je Borden uzdrhtao. — Očekivao sam O'Deja ali, naravno, on me izbegava.

Ljutnja je planula u Bordenovim grudima i on je odagnao nešto straha. — O'Dei nikoga ne izbegava — Bordenov pogled je skrenuo do ugla sporedne ulice. Da li je Treisi zaista bio tamo sa sačmarom? Pokušao je da proguta vazduh koji mu je stajao u grlu.

— Keli — nastavio je Holidej još za pola tona smirenije. — Da li ti hoćeš da kažeš da ne govorim istinu? To je teška uvreda, razlog za obračun.

Holidej je netremice gledao Borden u oči, nastojeći da uhvati trenutak njegove odluke. Borden je već cepteo od straha i trebalo je još samo malo da bude skrhan. Možda još samo jedna dobro odmerena reč

i Borden će pokleknuti, bez obračuna, bez metka, bez krvi.

Usredsređen na Bordena, Holidej nije obratio dovoljno pažnje na ono što se zbiva iza njegovih leđa. — Ne miči se — začuo je oštru naredbu i osetio hladan dodir dvocevke na vratu. — Uhapšen si, Holideje.

Osećaj olakšanja obuzeo je Kerli Borden. Nasmejao se. — Spasli ste ga, šerife — rekao je hvalisavo pri-lazeći Holideju.

Nemoćan da savlada želju za odmazdom, šerif je zamahnuo dvocevkom i udario Holideja u potiljak. Ovaj je pao na trotoar i u gomili se začuo žagor negodovanja. Holidej je pokušao da ustane, ali je opet pao od udarca Bordenove pesnice. Gomila je zastala zaprepašćena, a za to vreme Treisi i Borden su zgrabili ošamućenog Holideja i odveli ga u zatvor. Pošto su ga zaključali u ćeliju, Borden je neko vreme posmatrao zatvorenika skliokanog na podu, a onda je prišao zadnjim vratima kao da namerava da se udalji.

— Bilo bi najbolje da dozoveš Korbija ovamo, šerife — rekao je mladi revolveraš.

Da, pomislio je Treisi, moram čuti Korbijevo mišljenje. — U redu — rekao je — ostani ovde dok se vratim.

Dvadesetak minuta kasnije Treisi je pozdravio Birčela Korbija na njegovom ranču i do pojedinosti mu objasnio situaciju. Korbi se držao na izgled nadmoćno, ali je mirisao na viski i Treisi je na njegovom stolu zapazio ispražnjenu bocu viskija i pepeliaru punu onušaka. Korbi se, po šerifovom mišljenju, nije držao normalno za takvu situaciju. Zurio je u veliku ulianu sliku na zidu, portret jedne privlačne žene koja je

imala nekakve sličnosti sa njegovom mladom nećakom iz Čikaga.

— Dakle — rekao je Trejsi — šta da radimo sa uhvaćenom ptičicom?

Korbi se trgao iz zanosa. — To je umesno pitanje, šerife, i zahteva smišljen odgovor. Očigledno da se tog Holideja moramo brzo otarasiti, jer je njegovo prisustvo građanima ulilo hrabrost — razmislio je malo, a onda rekao. — Udesi bekstvo iz zatvora. Da, to će biti najbolje.

— Šalite se, gradonačelnice — rekao je Trejsi tmurno.

— Ni najmanje — rekao je Korbi. — Ostavi noćas ćeliju otvorenu, a ti se pravi da spavaš. Borden neka čeka napolju i to će biti ubistvo u pokušaju bekstva.

— Možda će to uspeti — složio se Trejsi i hladno se osmehnuo. — Da, sviđa mi se ta ideja — rekao je i dodao. — A šta ćemo sa Bolsom?

Korbi je razmišljao nekoliko sekundi. — Pošalji ga izvan grada pod nekim izgovorom. Iskoristi svoju maštu, Trejsi.

Iste večeri posle večere Dok Holidej je sedeo na svom ležaju u ćeliji i posmatrao šerifa ustoličenog iza svog pisaćeg stola. To popodne Trejsi i njegov zamenik prepirali su se nešto zbog njegovog hapšenja i na kraju je Trejsi poslao Bolsa u Red Benk za neke poternice koje je tražio. Ali, zašto bi poternice bile poslate u Red Benk a ne u Graden Siti? Holideju je to mirisalo na želju da se šerifov zamenik udalji iz grada. Ali zašto? Posmatrajući šerifa naslonjenog na sto, Holidej je pokušao da nađe odgovor.

Hrkanje je privuklo njegovu paž-

nju i Dok je zapazio da je Trejsi spustio glavu na sto i izgleda zaspa. Bilo je tu nečeg čudnog. Kada je odneo poslužavnik sa praznim posuđem od večere, Trejsi nije zaključao ćeliju. Da li je to bio previd? Ili nameran potez?

Ustavši sa ležaja, prišao je rešetkama i uhvativši se za hladno gvožđe, oslušnuo šerifovo hrkanje. Ostao je tako nepomičan skoro čitav minut, a onda lagano pritnuo teška vrata. Vrata su tiho škripnula i Dok je zastao, no Trejsi je nastavio da hrče. Gde li se nalazio Kerli Borden?

Trejsi i Borden su se to popodne nešto došaptavali. Istina je odjednom pukla pred Holidejevim očima. Spremali su mu smrt! Trejsi je ostavio otvorena vrata da bi ga namamio da izađe i tako dobije izgovor da ga ubije. Lukava zamisao!

Šerifov opasač sa revolverom visio je na zidu blizu ćelije i to je još više potkrepljivalo Dokovu sumnju. Možda je Trejsi imao revolver u fioци stola. Tek tada je Dok shvatio suštinu razgovora između Trejsija i Bordena. Verovatno da je Borden čekao na ulici da ga ustreli. Da, zadnja vrata su bila zaključana i to ga je usmeravalo na glavni ulaz, gde je vrebao Borden.

Holidej je izašao iz ćelije i uzeo „kolt“ iz futrole na zidu. No, senka sumnje zadržala ga je od dalje akcije. Proverio je „kolt“ i utvrdio da je igla na obaraču savijena. Podlaci! Zamenio je „kolt“ za kratku sačmaru sa police i smeškajući se, prišao čoveku za stolom.

Na zapinjanje oroza Trejsi je digao glavu i tobož se iznenadio. Njegovo iznenađenje je postalo pravo

kada je video da Dok u ruci drži pušku, a ne pištolj.

— Mir — naredio je Dok Holidej tiho. — Ustani!

Trejsi je ustao i pružio ruku ka fioci. — Dalje od stola — šapnuo je Dok. Odgurnuvši Trejsija, otvorio je fioku i izvadio svoj sopstveni „kolt”. Zatim je naterao Trejsija da uđe u ćeliju.

— Okreni se — naredio mu je i kada se šerif okrenuo, Holidej ga je lupio revolverom po glavi. Trejsi se onesvestio i pao na pod.

Otključavši zadnja vrata, Holidej je izašao napolje, žurno obišao kroz dvorište i provirio u sporednu ulicu. Šćućuren iza ugla vrebao je Kerli Borden, gledajući prema glavnoj ulici.

— Čekaš li nekoga, Kerli? — rekao je Dok Holidej glasno.

Borden se trgao i ispravio se.

— Odbaci oružje i okreni se — naredio je Dok Holidej.

Borden je pustio da mu revolveri ispadnu iz drhtavih ruku i okrenuo se licem Holideju. Pri svetlosti mesečine lice mu je bilo pepeliastosivo. — Napred u zatvor — naredio je Dok.

Pod pretnjom Holidejevog revolvera mladi bandit je ušao u šerifsku stanicu i Holidej ga je zaključao u ćeliju sa Trejsijem. Odmahnuvši ravnodušno rukom, Holidej mu se obratio. — Možeš sebi pomoći ako mi priznaš kakvu je ulogu Korbi igrao u svemu ovome.

— Korbi je do grla uvaljen — rekao je Borden. — Neću sam da snosim odgovornost. Tai fini gospodin angažovao me je da vas ubijem... on i Trejsi.

— Kad se Bols vrati, želim da mu ispričaš sve o Birčelu Korbiju. Ako

odbiješ, sve će pasti na tebe, a posebno moja osveta. Je li ti to jasno, momče?

— Kazaću sve što znam — rekao je Borden smeškajući se prezrivo Trejsiju koji se u međuvremenu osvestio. — Korbi zaslužuje da dobije svoje.

— Budalo — dobacio mu je Trejsi. — Kad njega ne bude da smišlja planove, sve će biti završeno, uključujući i tebe.

— Neću da raspravljam o tome — zapretio je Holidej Trejsiju. — Ti, momče, još uvek možeš da iskupiš svoju kožu, imaj to na umu.

Borden je liznuo usne i zagledao se u revolver u Holidejevoj ruci. Žustro je nekoliko puta klimnuo glavom. — Ne brinite ništa, daću Bolsu sve podatke potrebne za hapšenje.

*

Kada je prva sivkasta svetlost jutra obasjala krovove kuća, Dok Holidej je čuo topot konja pod konjanikom koji je dolazio u grad. Nešto kasnije začuo se bat čizama na trotoaru, a onda je u šerifsku stanicu ušao zamenik Bols i začuđeno zatrepao očima.

— Ne dižite paniku — rekao je Holidej držeći na nišanu visokog šerifovog zamenika.

Bols se mahinalno mašio revolvera, ali je zastao u pola pokreta i trgao ruku kao da je dodirnuo usijano gvožđe kada je shvatio da je u beznadežnom položaju. Holidej je ćutke pokazao palcem prema ćeliji. Bols je pogledao unutra i ugledao dvojicu zatvorenika. — Bilj su se dogovorili da me ubiju — objasnio je Holidej i ispričao šta se dogodilo.

Bols je saslušao priču i uzdahnio. — Pomislio sam da tu nešto zaudara, jer je bilo smešno da idem u Red Benk za poternice. Išao sam nizašta. I vi kažete da je Borden voijan da svedoči?

— Do kraja. Napišite nalog za hapšenje.

Desetak minuta kasnije Bols je stavio napisan nalog za hapšenje u džep i ugasio svetiljku. — Hajdemo — rekao je Holideju.

Ovaj je klimnuo glavom i nešio kasnije njih dvojica su jahali prema Korbijevom ranču. Kada su stigli tamo, zgrade su plivale u blesku jutarnjeg sunca. Na ranču je bilo tiho i Bols nije ništa progovorio sve dok se nije popeo na verandu i zakucao na vrata. — Nikada nisam pomišljao da se nešto ovako može desiti.

Iz spavaonice za kauboje izvirio je neki čovek i pošto je prepoznao Bolsa, vratio se unutra. Bols je ponovo zakucao i neprimetno se ukločio kada je iz kuće do njihovih ušiju dopro šum kretanja. Zatim su se vrata otvorila i na njima se pojavio Birčel Korbi. Na njegovom umornom i neobrijanom licu ukazalo se iznenađenje.

— Ne mičite se! — upozorio ga je Bols i uperio revolver. — Uhapšeni ste, Korbi!

— Ne... ne razumem — promućao je Korbi. — Šta ovde radi ovaj Holidej?

Bols se mašio džepa i izvadivši nalog za hapšenje, pokazao ga rančeru. — Da li vam je ovo dovoljan odgovor, gradonačelnice?

— Nalog za moje hapšenje? — na Korbijevom licu zbunjenost je ustupila mesto panici. — Jeste li vi poludeli, zameniče? Hoću da razgovaram sa Trejsijem.

— Razgovaraćete — rekao je Bols i pokretom ruke pozvao Korbiu da izađe. — Razgovaraćete do mile volje, jer je i on u zatvoru. Borden je sve priznao, mister.

— Gluposti — rekao je Korbi. — Dajte mi taj papir. Ja sam gradonačelnik i ne možete...

— Biće vam pošteno suđeno — rekao je Bols. — Pitaću u Hamondvilu šta da radim... ili će možda Holidej to učiniti.

— Bandit da se obraća za savet Hamondvilu? — nasmejao se Korbi na te reči. — Sad vidim da zbijete šalu, zameniče. Dobro, okrenite taj revolver na Holideja i sve ce vam biti oprošteno i zaboravljeno.

Dok Holidej se osmehnuo. — Gospodine gradonačelnice, ja radim po nalogu federalnog šerifa Tejlora koji me je poslao da rasprinkam ovdašnju bandu. To je sada učinjeno. Na osnovu Bordenovog svedočenja.

Po njihovim ozbiljnim licima Korbi je zaključio da govore istinu. — U redu — rekao je odjednom — ali neću biti obešen. Nikada nikoga nisam ubio. Ubistva je izvršio Taker O'Dej.

— Hoćete li potpisati iskaz o tome? — zapitao je Bols.

— Hoću — rekao je Korbi.

— Jeste li spremni da pođete sa nama? — zapitao je Bols i Korbi ih je prostrelao užarenim pogledom. Zatim je pogledao kauboje koji su se počeli okupljati. Neko se nervozno zakašljao i Korbi je posle nekoliko trenutaka pognuo glavu i pošao.

— Nije moglo večno trajati — primetio je Bols.

Korbi nije ništa odgovorio.

VIII

Sjajan okrugao mesec sijao je iznad vrhova planine Pindo. Zastavši na vrhu brdskog prevoja, jedan konjanik je bacio pogled preko ramena i pošto nije zapazio da ga neko prati, poterao je bezbrižno svog konja niz padinu. Još nije bio stigao do dna udoljice kada su se vrata brvnare otvorila i snop svetlosti obasjao je dvorište.

— Kaži ko si — zatražio je bandit stražar.

Konjanik je odmah zategao vođice. — Ovde Debeli Sem — rekao je pridošlica. — Imam vesti za Takeru.

— Je li to tačno, Seme? Pridi bliže.

Sem je poterao konja još nekoliko koraka. Revolveri nisu spuštali sve dok ga svetlost iz kuće nije jasno obasjala. — Vrlo je važno — rekao je penjući se uz stepenice. — Gde je Taker?

— Unutra — onaj ko je to rekao pogledao je niz padinu kojom je došao debeli Sem. — Jesi li sam?

— Da. Tobi je pobjegao iz ovog kraja. Smatra da ovde više nije zdravo ostati. Sklon sam da se s tim složim. Korbi je u čuzi.

— Šta to čujem? — začuo se neki glas iz unutrašnjosti kuće. — Nije li to neko rekao da je Korbi uhapšen?

Debeli Sem je zakoračio preko verande i ušao. — Da, Takere — rekao je nekom mršavom čoveku koji je stajao pored ognjišta. — Šerif, Kerli i Korbi su iza rešetaka. Mislim da je igra završena. Svratio sam ovamo da vam to javim.

Čovek pored vatrišta se okrenuo sa izrazom neverice na licu. — Verujem da je to istina. Seme, jer si suviše tup da tako nešto izmisliš.

Po svojoj spoljašnosti Taker O'Dej nije ostavljao nikakav poseban utisak. Srednjeg rasta, ne naročito razvijen, ni ružan ni lep, crvenokosi revolveraš izgledao je kao svaki običan čovek i na njemu su samo padali u oči brižljivo potkresani brkovi. Otčepio je flašu viskija i nalio malo tečnosti u jednu šolju.

— Gucni malo, Seme, izgledaš dosta rastresen, a onda nam ispričaj sve pojedinosti.

Debeli Sem je seo i pijuckajući viski, ispričao banditima događaj od početka do kraja. Niko nije progovorio ni reč. Ispivši viski do kraja, Sem je rekao. — Čim sam ga video znao sam da će nam taj Dok Holidej doneti nesreću.

— Dok Holidej — izustio je O'Dej šapatom. — On i ja već dugo vremena očekujemo susret. Nastavi, Seme. Reci mi i ono najgore.

— Najgore je da su Holidej i Bols uhapsili Korbija i da je Korbi dao izjavu protiv tebe, Takere.

— Nisam iznenađen — rekao je Dej i počeo da šeta po sobi. Vrativši se stolu, tresnuo je pesnicom po ravnoj površini. — Pa lepo, kad završim sa Dokom Holidejem, odužiću se i gospodinu Korbiju. Izgleda da Kerli nije takva veličina za kakvu je sebe držao. Pretpostavlja sam da će ga Holidej skinuti. Eksperiment je bio interesantan.

— On je kukavica od glave do pete.

— Šta ti znaš o kukavičluku? — prasnuo je O'Dej. — Kerli bi lako pljunuo na tebe, kao što je Dok Holidej na njega. Holidej je bolji od Kerlija i to je sve. Kerli je bio dovoljno mudar. Uvek sam mu govorio da se treba povući pred boljim od sebe — revolveraš je digao ruku kao da se predaje sudbini, a onda oštro pogledao debelog Sema. — A kako su reagovali građani?

Sem je uzdahnio. — Kao što si mogao očekivati. Odjednom su postali hrabri. Pa lepo, ja krećem za Teksas... ide li još neko?

— Bežiš, je li? — izustio je O'Dej kruto.

Sem je žmirnuo. — Pa, možeš i tako reći ako želiš, Takere — nameravao je da ustane, ali je ostao sleđen na O'Dejov energičan pokret prsta.

— Ostani gde si, Seme, ili ćeš otići pravo na onaj svet!

Zaprepašćeni Sem je ostao da sedi i Taker O'Dej se osmehnuo. — Tako. A sad slušajte, svi vi. Oblast Kentaur je najslađi komad zemlje koji sam ikada video i ne nameravam da ga napustim zbog jednog revolveraša i jednog tvrdoglavog šerifovog zamenika. Poći ćemo tamo i pokazaćemo im ko je gazda.

— Kada? — zapitao je jedan bandit.

— Sutra — Taker se šuplje nasmejao. — Hoću prvo da odspavam. Nadam se da je Holidej toliko brz kao što sam čuo — nasuo je sebi viski i jednu čašicu i ispio naiskap.

Takerova pretnja debelom Semu ostala je da lebdi u prostoriji i kada je Teksašanin zaspao. Na Sema je motrio jedan buljooki bandit po imenu Lu Kortni. Ostali banditi su spavali, a neki su i hrkali.

— Čuj — predložio je Sem — da li bi da odigramo partiju karata, Lu?

— Za novac? — zapitao je Kortni zainteresovano.

— Naravno — Sem je stavio nekoliko dolara na sto. — Podeli — rekao je uz prijateljski osmeh.

Kortni se osmehnuo ribljim osmehom i odnekuda izvadio zamašćene karte. Igra je počela i u toku igre Sem je pogledao uspavanog Takeru zadržavši pogled na revolveru koji mu je počivao na bedru. Zatim je pogledao ostale poređane na podu. Svi su spavali od popijenog viskija i samo je Kortni bio budan.

Još od prvog trenutka Sem je bio opsednut mislju da što pre pobegne iz oblasti Kentaur. On nikada i nije bio stalni član Takerove bande i napravio je strahovitu grešku što je svratio u ovu prljavu jazbinu.

Pogledao je karte koje je dobio. Imao je tri sedmice i na um mu je pala smela ideja. Možda se mogao dočepati svog konja i stići do prevoja pre nego što se Taker pribere. Udarcem noge ispod stola mogao je srediti Kortniju, ali rizik je ipak bio veliki. Zagrizao je usnu i doneo odluku: ako dobije četvrtu sedmicu, pokušaće bekstvo.

Odbacio je dve karte i kupio dve nove. Lagano podrhtavajući od strepnje, otkrio je krajičak prve

kupijene karte. Sedmica pik! Kocka je odlučila! Prikrivši uzbuđenje, gurnuo je sav novac na sredinu.

— Pote — rekao je. — Ovo nećeš smeti da prihvatiš.

— Nego šta da ću smeti — rekao je Kortni i pogledao debelog Sema u oči nastojeći da ga prozre. — Mislim da blefiraš, Seme. Blefiraš.

Kortni je odbrojao tri dolara i dvadeset centi i gurnuo ih na sredinu stola. — Hoću da vidim šta imaš.

Jednu po jednu Sem je otkrio svih pet karata i pokazao svoj kare sedmica. Kortni je sa žalosnim izrazom lica otvorio svoje karte i pokazao dva para. Šteta što ulog nije bio veći, pomislio je Sem i skupivši novac ustao.

— Hej, zar mi nećeš dati priliku za revanš?

Umesto odgovora Sem je zamahnuo nogom i udario Kortnija u koleno. Jauknuvši od bola Kortni je pao, a Sem je munjevito jurnuo prema vratima. Da li su otključana, pomislio je u jednom trenutku, i očajanje mu je steglo srce. Debelom rukom zgrabio je ručicu i ledeni žmarci su mu podišli kičmu.

— Tražiš li ovo? — zapitao je Taker O'Dej.

Zaprepašćeni Sem se okrenuo i pogledao bandite. Niko se nije micao, pa čak ni Kortni koji je držao rukom udareno koleno.

Debeli Sem je počeo da se pravda. — Ja i Lu smo se nešto sporečkali, Takere. Mislio sam da će pucati na mene.

O'Dej je zbacio cebe sa sebe i prišavši Semu, stavio ključ u bra-

vu, otključao je i širom otvorio vrata. — Niko te ne zadržava, Seme. Tamo je tvoj konj. Samo idi.

Sem je počeo da drhti. — Čuj, Takere, samo sam hteo da odem u Teksas.

— Zar sam ja nešto drugo rekao? — rekao je O'Dej glumeći naivnost. — Adios, Seme!

Sem je izdužio tanki vrat, jer mu se činilo da mu je okovratnik odjednom suviše tesan. — Ubićeš me.

O'Dej se glasno nasmejao i Sem se trgao, jer je znao da se Taker nikada ne smeje. Pogledao je ostale sa molbom u očima, ali su oni stajali ukrućeni kao drvene statue sa staklenim očima. — Ti, ti ćeš me ubiti — rekao je O'Deju. — To nije pošteno! Nikada ti nisam ništa zlo učinio i mislim da veliki čovek ne ubija iz čiste želje za ubijanjem.

Njegove reči pale su na gluve uši. — Zbogom — rekao je Taker. — Pođi do tvog konja.

Spotičući se kao mesečar, debeli Sem je izašao na verandu, a Taker O'Dej je pošao za njim. — Za koje vreme možeš stići do prevoja? — zapitao je Sema.

— Koliko vremena mi daješ?

— Deset sekundi.

Sem je razmislio dokle može stići za deset sekundi i stomak mu se zgrčio. Nije mogao stići do prevoja, ali sa malo sreće možda je mogao stići van domašaja pištolja. Možda će ga poslužiti sreća, kao maločas na kartama. Kriknuo je glasno i jurnuo.

Taker O'Dej je počeo da broji. — Jedan... dva... tri... Sem je paklenom brzinom projurio na

konju, pognut po vratu da bi bio što manji cilj. O'Dej je na verandi završio brojanje i desna ruka spustila mu se do „kolta“. Tri gromka pucnja odjeknula su doljom i potresla zidove brvnare. Kao gromom pogođen Sem je poleteo iz sedla i nekoliko puta se otkotrljao po zemlji. Njegov konj nastavio je trk prema vrhu brdskog prevoja.

Izbacujući prazne čaure, O'Dej je prišao lešu, a banditi su pošli za njim. Sem je ležao mrtav... pogođen sa tri hica u potiljak. O'Dej je odstojao nekoliko sekundi, a onda rekao. — Lu, gde si?

— Ovde — rekao je Lu Kortni promuklo.

— Dovedi njegovog konja, Lu. Imam jednu ideju.

Kortni je šepajući pošao uz padinu, pribijavajući se da je Taker i njemu namenio istu sudbinu kao i Semu. Na vrhu prevoja našao je konja koji je tamo mirno čekao i uzevši ga za vodice, poveo ga dole. Njegovo strahovanje bilo je bezrazložno, jer mu je ridokosi revolveraš samo kratko naredio. — Stavi Sema na sedlo i čvrsto ga sveži da ne padne — zatim se okrenuo i otišao u kolibu, gde je našao olovku i komad kartona na kojem je nešto napisao.

Probušivši rupu na kartonu, po-
neo ga je napolje. Za to vreme njegovi ljudi su natovarili telo debelog Sema.

— Čekajte malo — promumlao je — pričvrstite ovo za tu hulju.

Lu Kortni je pročitao poruku i osmehnuo se. — Odlično, Takere, dobar potez — odvezao je Semo-
vu vratnu maramu i privezao karton Semu za vrat. Zatim su kopcima svezali telo za sedlo.

— Vrlo dobro — pohvalio ih je O'Dej. — Ti, Bili, otpremićeš pošiljku u Građen Siti.

— Imaj duše, Takere — usprotivio se Bili Heris, rođak Kerli Bordena. — Taj grad nije ono što je bio. Čuo si šta je debeli Sem rekao.

— Nemoj da mi protivrečiš — izdrao se O'Dej. — Učini kao što ti kažem ili ćeš i ti biti otpremljen zajedno sa Semom. Jasno! Samo odvedi konja u glavnu ulicu i brzo se izgubi.

— Brzo to je prava reč — uzdahnuo je Bili i pošao ka koralu da osedla svog konja.

Taker O'Dej je lagano stavio nove metke u magacin svog revolvera. Kada je imao revolver u ruci, svi oko njega osećali su se nespokojni, jer su se plašili njegove nepredvidivosti. Ali, Taker je mirno vratio revolver u futrolu i banditi su skrenuli pogled na karton obešen na Semovom vratu na kojem je bilo naškrabano: Srešćemo se, Holideje — vaš verni O'Dej.

— Verujem da će Holidej odmagliti kad ovo pročita — rekao je Kortni u želji da zadovolji revolveraša.

— Neće pobeći — rekao je O'Dej — ti bi pobegao, ali Holidej je ponosan kao i ja. To ga i čini interesantnim. A sad dosta, hoću da odspavam i ne želim da budem uznemiravan do jutro.

Bili Haris je pojahao i poveo sa sobom natovarenog Semovog konja.

— Ne vraćaj se ovamo — rekao je O'Dej. — Naći ćemo se kod Sotelove stene.

IX

Dok Holidej se probudio iz dubokog sna i pogledao prema prozorima zakriljenim teškim zavesama kroz koje se na prerezima probijala blistava svetlost odmaklog sunčanog jutra. Zažmurio je da bi pribrao prve utiske i ponovo otvorio oči. Ležao je u širokoj postelji sa mesinganim ukrasima koji su se mutno presijavali u sunčanoj polutami, a pored njega, topia i sva sazdana od čuinog tela, još uvek je spavala nesvesno razgolićena Teni. Dok se pažljivo digao na lakat i zagledao se u devojkku. Rasute kose, čulno punih usana, sa rumenikom od sna na obrazima, izgledala je raskošno lepa i krotka i ničim nije podsećala na raspomamljenu, gladnu tigricu od pre nekoliko časova. Koliko vatre i snage je tada bilo u njenim dugaćkim, glatko izvajanim udovima koji su ga besomućno grlili i pleli se oko njega poput stokrake hidre, koliko plime u njenim nabrekliim grudima, koliko grčevitih drhtaja u vrtlogu tame njenih vreljih butina. Sada je ta pomahnitala zver ležala mirna i krotka kao sita lavica, uspavana i anđeoski pitoma, nesvesna pomamne gozbe kojom je do utrnulosti gostila svoja čula.

Holidej je pogledom kliznuo sa njenog lica na gladak, nežno izvajan vrat i zapitao se da li je pred njim ista ona žena koju je upoznao pre nekoliko dana na Korbičevom ranču. Tada ga je grlila sa žestinom i strašću očajnika, a u njenim poljupcima bilo je gorčine, straha i beznada. Kada je iznena-

da ušao u njenu sobu, ona ga je zagrlila grčevito kao brodolomnik slamku spasa i predala mu se tražeći u njemu utehu i spas od narsrtaja surove stvarnosti života. On joj se činio kao spasonosna oaza izgubljenom u pustinji i njen šapat imao je prizvuk grcanja. Sada je bilo nešto sasvim drugo. U ružičastim vrhovima njenih čvrstih dojki, koje su izvirivale ispod tankog pokrivača, pulsiralo je srce željno života i radosti, a u njenom telu, nabrekliom i gladnom prisnosti, treperela je žudnja za saviijem strasti. Pred njim je sada ležala žena zrela i štedra darovima ljubavi.

Kao da na sebi oseća njegov pogled, Teni se promeškolljila i otvorila oči. Osmeh joj se razlio na licu, a njene još snene tamne oči zasijale su radošću. Učinila mu se još lepšom nego malo pre i Dok se nadvio nad nju i spustio usne na njene. Ona mu je sanjivo odgovorila na poljubac i obgrllila ga rukama.

— Dugo sam spavala — rekla je i pogledala prema prozoru.

— Nisam hteo da te budim, ali već je vreme da odem do Bolsa — odgovorio je. — Posle toga ćemo doručkovati. Da se nađemo u restoranu kroz jedan čas.

Ona se osmehnula. — Možemo.

Dok Holidej je ustao, na brzinu se spremio i izašao iz sobe. Silazeći niz stepenice, ugledao je portira koji je stajao na ulaznim vratima i zurio na ulicu.

— Šta je tako interesantno? — zapitao je Dok Holidej.

— Ne znam — odgovorio je por-

tir. — Ovog časa je dojahao neki konjanik, ali ne vidim ko je to.

Holidej je pogledao niz ulicu do gomile okupljene ispred šerifске stanice. Konjanik nije sjahao. Sedeo je kruto uspravljen u sedlu, kao da je bio svezan. Krupnim skokovima Holidej je potrčao preko ulice.

Prišavši bliže, prepoznao je Sema, učesnika pljačke na poštanskoj stanici, a onda je uočio njegovo mrtvačko bledilo. Iz gomile se izdvojio zamenik Bols i pokazao Holideju komad ispisanog kartona.

— Ovo je za vas, mister Holideje.

Holidej je pročitao poruku i pcepao karton. — Odgovara mi — progundao je.

— O'Dej neće doći sam — rekao je Bols. — Ovo će biti bitka. Kerli je cele noći tvrdio da to možemo očekivati. Nikada nisam video da neko ima toliko vere u nekoga kao on u Takeru O'Deja. Preplašio je Trejsija i Korbija do smrti.

Holidej je pokretom glave pokazao na ljude koji su držali Semo-vog konja. — Možete neke od ovih uzeti za pomoćnike.

— Pogledajte bolje njihova lica — rekao je Bols.

Holidej je poslušao i na licima građana pročitao strah.

— Pri pomenu O'Dejovog imena poskočili su kao opečeni. Ne možemo računati na njih.

— Koliko ljudi ima Teksašanin?

— Teško je reći. Možda šestoricu.

— Šta vi nameravate, zameniče?

— Ja nosim šerifsku zvezdu i dao sam zakletvu. Neću pobeći.

Dok Holidej je potapšao Bolsa po ramenu. — Uspećete. A sad čujte, ja znam gesla revolveraša. O'Dej je u prvom redu revolveraš, a tek onda bandit. Glavni razlog njegovog dolaska je da se odmeri sa mnom. Neće dozvoliti nikome da mu pomogne, jer je to njegov način. Ako ga sredim, ostali će se razbeći...

— A ako ne?

— Trebaće vam vaša dvocevka i mnogo, mnogo sreće.

*

Pijuckajući kafu, Dok Holidej je pogledao na zidni časovnik. Zapaživši da su se kazaljke jedva pomerile, setio se da je na časovnik pogledao samo pre nekoliko sekundi. Osećao je grč u želucu, ali taj osećaj nije imao prvi put.

Teni je spustila viljušku na tanjir i obrisala usne salvetom. Jedva da je bila okusila jaja i slaninu.

Dok Holidej je stavio salvet na sto i progovorio. — Žao mi je za tvog strica, ali bar se ponaša kao čovek. U stvari, više se brine za tebe nego za sebe.

— Oh... šta ti je rekao?

— Želi da ti preuzmeš ranč. Rekao je da će potpisati dokumenat o prenosu.

— Zar može? Zar se ne radi o velikim krađama stoke?

— Da, ali ranč je kupljen pošteno. Ukradena stoka je prodana.

— Zar se kupci ne mogu otkriti?

— Ne verujem. Možda, ali kupci su obično veliki rančeri koji rade preko posrednika, pa je vrlo teško povezati ih sa krađama.

— Trebalo bi da budu kažnjeni kao i moj stric!

— Slažem se, ali teško da će tako biti. No, nešto drugo je u ovom momentu važnije. Mislim da bi trebala da ostaneš u svojoj sobi za slučaj okršaja.

— Potcenjuješ me, Džone. Shvataš li kako se strašno osećam?

— Mogu da pomislim. Ovo je sve suviše nasilnički za jednu ženu sa Istoka.

— Ne, nije to. Ja sada razgovaram s tobom, a za kratko vreme možda ćeš biti mrtav. To je suviše za mene.

— Jednog dana to će se promeniti — rekao je Dok Holidej.

— Jednoga dana — rekla je ona rezignirano. — Sad shvatam da ovde ne mogu živeti. Divlji zapad je suviše surov i zao.

— Verovatno da je tako, Teni — rekao je ustajući.

Bilo je podne i na ulicama je vladala grobna tišina. — Šta je ovo? — rekla je Teni šarajući pogledom po pustoši. — Gde je ovaj svet?

— Iza zaključanih vrata — rekao je Dok Holidej mirno.

— Misliš da kažeš kako ti niko neće pomoći?

— Hoće, šerifov pomoćnik.

Holidej je otpratio do hotela. Nekoliko gostiju stajali su okupljeni oko portira i razgovarali. Kada su Teni i Dok Holidej ušli, oni su ih pozdravili. — Ja neću ovde ostati ni sekunda duže nego što je potrebno da se ukrcam — rekao je jedan gost crvenog lica. I ostali su mislili slično. Diližansa je kasnila već deset minuta.

Holidej je dodirnuo Teni po ruci i rekao. — Diližansa će te od-

vesti do Red Benka, ako želiš. To je mirnije mesto nego ovo, tamo možeš pričekati dok se ovde stvari reše.

Ona se okrenula, usta poluotvorenih od iznenađenja. — Otkud znaš... — zaustila je, ali je on već izašao.

Prešao je preko ulice i prošao pored restorana u kojem je završio život Džok Pasko. Vrata i prozori bili su zakovani, a na vratima je pisalo da je salun do daljeg zatvoren. Teni je bila u pravu, pomislio je, Divlji zapad nije bio mesto za nežne i osetljive, ali on lično ipak je više voleo da bude sahranjen ovde nego negde na Istoku.

Zakucao je na vrata zatvora i zamenik Bols mu je otvorio. O' Dej namerno odugovlači — rekao je mršavi šerifov pomoćnik puštajući ga unutra.

Dok Holidej je klimnuo glavom. — Da, to je njegova taktika. Jedan od omiljenih trikova revolveraša je da ostave žrtvu da čeka dok se oni zabavljaju. To oni zovu igrom nerava.

Dok Holidej je bacio pogled do zatvorenika. Kerli Borden je sedeo na podu sa nogama podvučenim pod sebe. Trejsi je čistio naočari, a najmirniji od svih izgledao je Birčel Korbi. Prišavši rešetkama, dozvao je Holideja. — Holideje, kako je Teni?

— Dobro. Možda će otputovati sledećom diližansom.

— Kakvi su to glupi razgovori — zapitao je Borden — jeste li svi poludeli? Taker dolazi, znate li šta to znači?

— Ti si se izgleda uplašio —

rekao je Holidej. — Mislio sam da ti je Teksasčanin prijatelj.

— Taker nema prijatelja — rekao je Borden. — Jeste li ga ikada videli u akciji, Holideje?

— Nisam imao to zadovoljstvo — priznao je Holidej cinično.

Borden se kratko nasmejavao. — Vi smrt nazivate zadovoljstvom, mister? Videćete već. O'Dej nije ljudsko biće.

— Jeste, i on je čovek — rekao je Holidej i pozdravivši Bologa uputio se prema salunu „Srebrna papuča”. Za šankom nije našao nikoga i barmen mu je objasnio razloge. — I ja nameravam da zatvorim.

— Natoči mi jedno pivo, a onda idi.

Krčmar je nasuo čašu piva i stavio je pred Holideja. Skinuvši kecelju, bacio ju je preko šanka i žurno se udaljio. Neka vrata su se s treskom zatvorila i Dok Holidej je ostao sam u prostranoj prostoriji. Primeo je čašu usnama i pogledao zidni časovnik čije se klatno monotono njihalo. Spustivši čašu na šank, proverio je da li mu se revolver lako vadi iz futrole.

Sedam konjanika ostavili su svoje konje na pola milje od grada i nastavili pešice. Na Takerovu zapovest njegovih šest pratilaca sakrili su se u žbunje pored puta i propustili diližansu, a onda im je O'Dej dao znak da nastave put ka svom cilju.

O'Dej je već jednom izložio svoju jednostavnu strategiju, ali je

sada još jednom ponovio. — Možda nas čekaju u zasedi i zato idemo ovako — obrisao je znoj rukavom. — Neće nas videti ako u grad uđemo sa druge strane. Privući ćemo se zatvoru i upasti na zadnja vrata pre nego što snvate šta se događa. Trejsi i Korbi dobiće metak, a Kerlija ćemo osloboditi. Jeste li svi shvatili?

Banditi su promrmljali u znak da su razumeli.

Ušavši u grad, nastavili su da se šunjaju jednom sporednom ulicom i zaustavili se kod sporednih vrata šerifske stanice. O'Dej je stavio ruku na kvaku i sasvim lagano je okrenuo. Brava se nije otvorila i on je pustio ruku. Prislonio je uho na vrata i začuvši škripanje poda, digao ruku sa jednim ispruženim prstom što je trebalo da znači da je protiv njih samo jedan čovek.

Diližansa se zaustavila pred hotelom privučena portirovim fanatičnim mahanjem ruku. — Šta nije u redu? — zapitao je vozar obuhvativši pogledom puste trotoare i zatvorena vrata kuća. — Da nije zavladała zlatna groznica?

— Ne — odgovorio je portir. — Druga je nevolja. Taker O'Dej dolazi.

— O'Dej! — vozar diližanse je pobledeo i dodao. — Dovedi brzo putnike jer odmah krećem.

Holidej se naslonio na stub nadstrešnice i pogledom dočekao putnike koji su žurno izašli iz predvorja. Teni Korbi je izašla poslednja i pogledala ga, očigledno u ne-

doumici šta da radi. Pre nego što je Dok mogao nešto da kaže, tšinu je prolomila serija pucnjeva.

— Svi u zaklon! — doviknuo je Holidej i izvadiвши revolver, pogledao u pavcu šerifske stanice, odakle su pucnji doprli.

— Ne mičite se — začuo se nečiji glas sa druge strane ulice. — Ako se neko makne, šerifov zamenik će dobiti metak u glavu.

Holidej je stao kao skamenjen, jer je na verandu ispred zatvora gurnut Bols krvavog lica.

— Holideje — odjeknuo je glas ponovo — želeo si da me vidiš. Evo me, došao sam.

Ledeni žmarci zamileli su Holideju uz kičmu. Da li je to bio strah? Već mnogo puta bio je u sličnom položaju i uvek je morao da se bori protiv tog osećaja strepnje. A onda, za petar straha, došao je gnev protiv sopstvene slabosti. — Zar se uvek tako boriš, O'Deje, iza leđa talaca? — doviknuo je.

— Ne, nikada i ti to znaš — začuo se odgovor. — Samo želim da se osiguram da borba bude fer. Bols mi je garancija. Samo ti i ja, Holideje. Da li ti to odgovara?

Holidej je vratio revolver u futrolu. — Savršeno. Samo to i tražim.

Bols je povučen nazad u zatvor i sekund kasnije na verandu je kročio O'Dej. On je vratio svoj „kolt“ u futrolu, a onda ispružio desnu ruku. — Pogledaj — rekao je hvalisavo. — Ni drhtaja — došao je i zakoračio na ulicu.

Dok Holidej je ležernim, skoro lenjim korakom sišao sa trotoara. Neki čudan osećaj odagnao je iz njega poslednji lepršavi grč napetosti. Osećao se slobodnim i sigurnim u sebe i pred očima je, kao u viziji predskazanja, video događaje koji će uslediti u bliskoj budućnosti. Video je da mu predstoji život. Mada je pred njim stajao jedan od najboljih revolveraša Zapada, nešto mu je govorilo da neće umreti.

O'Dej je neprimetno hramao u hodu. Više se nije smejao. Načinio je još nekoliko koraka i stao. — Potegni, Holideje.

Dok Holidej nije ništa odgovorio. Gledao je netremice Teksašanina u oči, blede od mržnje, jer je znao da će iz tih očiju doći opomena odlučujućeg trenutka. A tada je u njegovim očima uhvatio kratak blesak i revolveraš se izvio kao opruga.

O'Dej se bacio u stranu i njegova ruka se pružila ka futrolu pištolja. Taj pokret bio je toliko brz da ga je Holidej jedva registrovao. Ne mičući se sa mesta, munjevito je potegao i opalio sa visine kuka.

O'Dejovo ružno lice se iskrivilo i u Holidejevim ušima grmavo je tresak njegovog pištolja. Holidej je opalio još jednom, a zatim još jednom. Kroz maglu barutnog dima video je kada je Taker O'Dej zahrlao od tanadi i ispustio revolver.

Zatim se kao prazna vreća skljkao na tlo i ostao da leži bez pokreta. Holidej je i dalje stajao zu-

reći u revolveraševo telo. Tek posle nekoliko sekundi odahnuo je s olakšanjem.

Izvesno vreme nikakav šum nije remenio tišinu, a onda su se vrata kuća počela otvarati i sa svih strana začuo se bat užurbanih koraka. Odasvud su pristizali ljudi sa oružjem u rukama. Jedan po jedan stali su pred šerifsku stanicu, najpre njih desetak, zatim dvadeset pa trideset, i pristizali su sve više ispunjavajući ulicu, sve dok zgrada nije bila sasvim opkoljena.

Kroz prozor šerifске stanice začuo se glas jednog bandita. — Mi odlazimo! Ako neko pokuša da nas zaustavi, ubićemo šerifovog zamenika!

— Pustite Bolsa napolje — razdario se jedan građanin — ili ćemo vas sve povešati!

— U redu, u redu — zavapio je bandit usplahireno. — Predajemo se!

Vrata zatvora su se širom otvorila i Bols je posrćući izašao na trotoar. Pošto se pridržao za stub nadstrešnice, zakoračio je na ulicu i nesigurnim korakom prišao telu Takera O'Deja.

— Uspeli ste, Holideje — rekao je i škripnuo zubima. — Pobili ste ga.

Holidej je pritrčao šerifovom zameniku i pridržao ga da ne padne. — Jeste li teško ranjeni?

— Samo u ruku — promrmljao je Bols. — Ruka mi je slomljena, ali ću preživeti. Ubili su Trejsija i Korbi.

Dok Holidej je pogledao Teni Korbi koja je još stajala na vrati-

ma hotela. — Ja ću joj reći — kazao je. Onda je primetio da građani tuku uhapšene bandite. — Uspostavite red i mir, šerife, ili će se ovo pretvoriti u linč.

— Stanite! — povikao je Bols. — Sve je završeno. Ovim ljudima će se suditi i sud će odlučiti da li su krivi, a ne mi. Od sada će u ovom gradu vladati zakon, a ja ću se postarati da ga svi poštuju.

Ljudi su zastali zaprepašćeni u tišini koja je nastala, a onda su kao jedan radosno kliknuli. — Kako vi kažete, šerife! — povikao je neko i banditi su sprovedeni u zatvor.

Dok Holidej je predao Bolsa brizi dvojice građana i rekao im da novog šerifa odvedu doktoru. Zatim se probio kroz gomilu ka Teni Korbi. Prišao je i rekao — Teni, tvoj stric je mrtav. Žao mi je.

— Ne treba da žališ. Ovakav njegov kraj je možda najbolji.

— Možda. A ti? Ostaješ li pri odluci da odeš?

— Da. Odlazim ovom diližansom.

— Čemu tolika žurba — rekao je Dok i pomilovao je pogledom. — Sada će sve biti mirnije... i lakše.

— Ne, ipak ne mogu da se priviknem na ovaj svet... — pogledala je Holideja u oči i slab smešak joj je zalebdeo na usnama. — Možda ću kroz mesec ili dva osećati drukčije i onda ću se vratiti... ako ti još budeš tu.

— Ne znam — odgovorio je Dok. — U svakom slučaju, naći ću nekoga ko će privremeno voditi

poslove ranča. Kasnije ćemo videti.

Teni je ćutke klimnula glavom i pružila mu ruku. Holidej ju je prihvatio i dugo je zadržao u svojoj, a sve vreme gledali su se u oči kao da se grle pogledima. Zatim

je Teni ušla u kola i pre nego što je dilažansa krenula, Holideju se učinilo da je u njenom oku video suzu.

Mahnua je rukom za devojkom koja je zauvek otišla iz njegovog života.

KRAJ

čitajte sledeći broj DOKA HOLIDEJA

BROJ 173

izlazi 7. oktobra 1985.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.
